

K A R D A S

MĖNESINIS SATYROS, JUOKŲ IR KRITIKOS ŽURNALAS.



"Kardo"

Apžvalga

Kokis ten šaldras Chicagoj, pasivadinęs arcivyskupu pardavinėja dvasiškus titulus lietuviškiems liurbiams, ir šie tuoj vadinasi kunigai, dzezonai, pralotai ir neužilgo bus vyskupų. Suprantamas dalykas, kad šios rusies dvasiška mekuoni nėra ne geresnė, ne blogesnė už romiškus trustinius dvasiškus. Pardavinėjimas ir pirkimas dvasišku titulu Romoj praeituose amžiuose buvo kuonoplačiausiai įsivyravęs. Vyskupais ir kardinolais už pinigus likdavo vaikučiai 8-12 metų. Pats popiežius Leonas X (Giovanni de Medici) liko vyskupu būdamas 12 metų. Jo tėvas, Lorenzo, nupirko jam kardinolo titulą už 150 000 dukatų nuo popiežiaus Innocento VIII. Todėl tas gešeftas nenaupena jau.

Visokiems tinginiams pasivadinusiems kunigais bemašinant pinigus už dangaus priežadus iš tikinčių avingalvių minykų "Draugas" saukia: "Šviesos, daugiau šviesos duokite tiems nelaimingiems žmonėms." O kas tuos "nelaimingus žmones" mulkino per pastaruosius penkis šimtus metų, jei ne jų, prakeikta gauja romišku satrapų!

Jei mūsų kunigai ir jų klapčiukai neplustų savo laikraščiuose socialistų, jie visai neturėtų apie ką rašyti. Tik atkreipkime atydą į budus jų pludimuose: ot rėdės, ir matai Lietuvos bobas besiplustančias; bežuvį, špyga ir užpakalį berodančias. Ir jie dar nori kad kas nors juos inteligentais vadintų!

Iš švento humbugo gešeftas ir turbūt jau nekaip kunigėliams eina, nes štai vietoj paprasto švento humbugo "Draugo" leidėjai paskelbė tikrą humbugą: kontestą, kuriuose dalyvaus parapijos ir gaus po tukstantį ar kelis šimtus dolerių. Jau neturi kuomi bily apmokėti, o kalbą apie tukstantinius kontestus! Vylioti iš žmonių pinigus su pagelba nesventų pretensijų visai "negriekas." O kačangi išlošia kunigai (kaip anais metais Skripka) tad siulyti saviskiams nepavojinga.

A. Olsevskis ir dantu lupykas Drangelis užsimanė Chicagoj "tautiško dienraščio." Olsevskiui, kuris nubankrutinęs "Lietuvą" dienraštį ir savaitraštį turėjo pavesti į savo zeceriams ir kuris podraug nukapanavo savo banką, linkime panasiai ir su tuomi d. mraščiu padaryti! Prie progos Balutis ir buvę Olsevskio zeceriai galės įkišti senas "Lietuvos" mašinas ir raides "naujai bendrovei," tikėtai už \$20,000.00. Well, jei mulkia lypasi, kodėl nelupti nors ir po patriotizmo priedanga?

Jei mūsų kas užklaustų, kuris is lietuviškų redaktorių turi kiauliską supratimą apie laikraštinių dorą, mes nemiknodami paduotume p. Račkauską kaip savininką to kio įdomios psichologijos. Savo žudomoj "Tėvynėj" jis apšmetė "Kardą," ir kada "Kardo" administracija pasiuntė atitaisymą, tai Račk. nepatalpino. Niėko tame svarbaus bet tas parodo to pono kiauliskąjį veidą.

True translation filed with the postmaster at Boston, Mass., on June 26, 1918, as required by the Act of October 6, 1917.

Karaliai Rusijos, Finliandijos, Estlandijos, Kurliandijos, Lietuvos, Lenkijos ir Ukrainos — net septyni karaliai — bus labai dėkingi ir kalti už savo karunas "principams" ir taktikai ponų Lenino ir Trockio ir tos govėdos, kuri seka juos į vokiečių vergiją, nors mes nesitikime, kad tokie draugiškumai išgelbėtų bent vieną iš jų nuo šniuro ant kaklo, kaip liaudis prareges ir atsipeikės.

Bankrutijantis Chicagos minkų organas rašo: "Mes apgailestaujame visus tuos lietuvius, kurie ten Lietuvoj su vokiečiai bendradarbiauja." Apgailestaujate? O kas prašė nuo Dievo Judai-Kareviciui "ilgo amželio," o socialistus neteislingai įtardami vokiečių sympatijai, kas iki po šiai dienai tebeplusta, kad net akyse kunigelių jau pradeda žaibuoti? Apgailestauja jie — kad socialistai tą nešvaria klerikalų transakcija į versų iškėlė!

Baituska rašo iš sveicarnos buk, "vokiečiai laikys Lietuvą." Kurgi tau "nelaikysis," kad Karevicius, Olsauskas, Bartuska, Gabrys "et tutti quanti" Beflyne siulina Lietuvą muzikų vardu, idant tokiu būdu likti "Vertrauenswaert," ir gauti atlyginimą judošgrasiais arba šilta viėtele junkerų hetuviškoj valdžioj. Bet klausimas kaip ilgai jie laikysis ir kaip ilgai jų lietuviški išgamos, galėsitė slauti, kol nepalies jumis Iskarijo to likimas.

Rusijos bolševikai rado esant priešingą principams saudyti į Vokietijos proletariatą, nors anas ginė imperialistinius kaizerio tikslus ir verge Rusijos liaudį, vienok apskelbti karę Ukrainos laudžiai ir socialistų valdžiai žinomai kaipo Centrali Knevo Rada, ir saudyti į Ukrainos proletariatą, pilnai sutiko su pono Lenino politika. Nestebėtina, kad Leninui į pagelbininkus kaizeris pieško atsakančio karaliaus Rusijai, ir randas savo marcijos broli, didkunigaikštį iš Meklenburg-Schwerin atsakanciausiu.

So, Bostono klerikalai išardė lietuvių susirinkimą sušauktą kaizerio pasmerkimui ir parodė, kad jie kaizerio draugai. Žinosime.

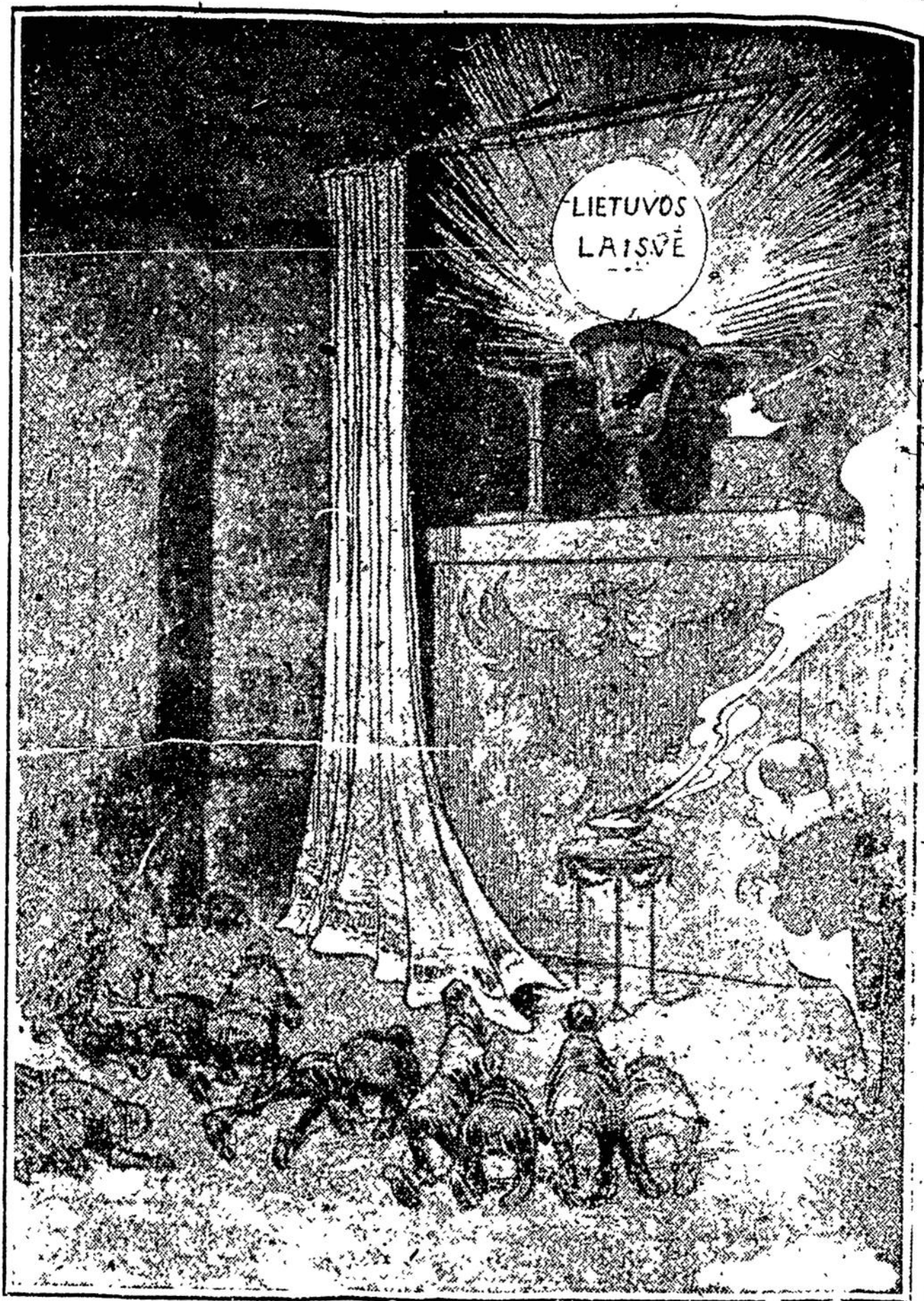
Beprotiško peštukizmo liga persikėlė iš nusmaugtos "Kovos" į Brooklyno "Laisvę." Filozofija garuojanti per skyfutę pakaušy dabar veržiasi iš to naujo "bolševikų" organo, kuris matomai galais-negalais nōri įsipiršti sąjungiečiams į organus. Tam reikia paširodyti esant neaptašytu, kandliojančiu nachalu, ir todėl veržiasi iš to šaltinio dabar pliovonės ir spjaudymai ant Am. Lietuvių Darbininkų Tarybos, Lietuvos Laisvės Fondas ir Lietuvių Laisvamanių Federacija. Protas su gėda matomai, "Laisvėj" apsisėdė ir išvažiavo ant "mėdaus mėnesio."

"V. L." redaktorjus Norkus prie protiškų trukumų, dar ir spitumą (nedamatymą) įgavo. Surado vyras kad visi lietuviski mėnesiniai žurnalai esantys ploni, vėluojasi, ne kaip stovintys, ir prie tų "žurnalų" priskaito lapelius ir protiškų bankrutų produktus pavidale "Zvirbliu," "Tarkos," "Moterų Dirvos", "Kardas" jam nežinomas. Kodėl? Mat, jis turiningesnis kaip visi kiti "žurnalai" sudejus į kruvą, išeina į laiką, o skaitytoji turi tris syk daugiau kaip "Vienybėlia."

Atgino "Moterų Balsas" bet busiai liguistas. Halucinacijos apie Grigaičio norus pasipelnyti iš Am. Lietuvių Darbininkų Tarybos, apie tai kad socialistai čcheidze ir Ceretelli esantys buržuazijos draugai, ir kiti "bolševikizmai" liudija, kad redaktorės galvoj yra tokia tvarka, kaip Lenino-Trockio tvarkomaj Rusioj. Tik mes vis turime vilgti, kad tas chaosas kaip Rusioj taip ir nekuriamus draugų ir draugių galvose apsimalsins, ir galutinai tvarka įvyks.



Koks skirtumas tarp jų?



Klerikališkai-Kaizeriška Lietuvos Laisvė ir jos nuolankūs garbintojai lietuviški romiokai

Jeį romiokų tikėjimas yra teisingas ir pyksta iki pasiutimui ant tų, kurie tos baga-
geras, kodėl jie taip bijosi apie jį kalbėti ir tėlės ydas ir paikumus nurodo.

PO JEZUITŲ SKVERNŲ.

Lietuvos neprigulmybės klausimui iškilus, mes patėmijome kunigus besistengiančius vadovauti ir vesti žmones prie "laisvės". Kur-ne-kur pasigirsta persergstantis balsas: "Vaktuokitės jezuitų; jie ne laisvę bet vergystę Lietuvos žmonėms rengia!" Ant to balso atsako Kemėšiai, Bučiai, Augustaičiai, Jakačiai ir Bartuškos: "O ne, mes esame XX šimtmečio žmonės, mes geidžiame, kad Lietuvoje būtų laisvė tikėjimu, žodžio, spaudos ir sąžinės ir todėl nerodykite į mumis pirštai, nes mes lietuviai kunigai nesame tokiais biauriais, kaip jais nėra nė vieni romiokai kunigai."

Tie žodžiai ir pasiteisinimai yra melagingi ir suvadžiojantys, nes visa Romos hierarchijos politika liudija jezuitų tikslus ir troškimus. Štai pasiziūrėkite ką jezuitai ir klerikalai suteikė "laisvoms" Pietinės Amerikos respublikoms, ir kaip ten kitokios pažiūros yra toleruojamos.

Bolivijos konstitucijos skyrius apie tikėjimą štai kaip skamba: "Kas tiktai pasikėsintų, tiesioginiai arba aplinkiniai keliais įvesti kitokį tikėjimą Bolivijoje, arba stengtųsi, kad kitoks tikėjimas apimtų katalikų Apastališkos Romos tikybos platintusį, yra išdėvėtas ir turi būti mirėjas nubaustas."

Ecuador konstitucijos IV skyrius štai kaip skamba: "Ši tauta išpažįsta Apastališką Romos Katalikų tikybą; valstybė apsaugoja ją ir nepavelina niekam viešai išpažinti bent kokį nors kitą tikėjimą."

Ecuador konstitucijos XIII skyrius sako: "Šios respublikos tikyba yra Romos Katalikų Apastališka, ir visi kiti tikėjimai yra uždrausti. Politiska šalies galybė turi gerbti ją, priversti visus kad ją gerbtų ir apsaugotų ir jos laisvę ir besinaudojime kitomis savo teisėmis."

Bolivijos konstitucijos II skyrius raso: "Valstybė pripažįsta ir palaiko Romos Katalikų Apastališką tikybą ir uždraudžia viešas pamaldas visiems kitokiems tikėjimams, išskiriant kolonialiskas teritorijas, kur bus pakenciamas ir kiti tikėjimai."

1862 m. sekantis konkordatas likosi priimtas Romos popos ir Ecuador respublikoniškos (klerikalų) valdžios.

"Romos Katalikų Apastališka tikyba

pasiliks ir ant toliau tikyba Ecuador Respublikos. Todėl jokios kitos tikėjimiškos pamaldos negali but daleidžiamos ne joki kitoki sekta Respublikoj nebus pakenčiamia."

Mexico buvo apskelbusi 1856 m. sąžinės laisvę. Romos papa išleido Encyklikišką Laišką (15 d. gruodžio, 1856 m.), kuriame pasmerkia tikėjimo laisvę, iškeikia Mexiką už laisvės paskelbimą ir apreiškia pasauliui, jog papija tokį žingsnį laikó už "negirdėtai biaurų darbą, kurio tikslas yra suklaidinti žmogaus protą ir išrauti šventą tikėjimą."

Čionai paminėjau tiktai keliatą faktų. Bet Romos jezuitų nagai gily suleisti į širdis visų Pietinės ir Centralinės Amerikos tautų; jų gyvastis yra siurbiamą ir jų gyvenimas nuodijamas klerikalizmo nuodų; visos tos tautos, vadinamos kaip "lotiniškos Amerikos respublikos," yra paskendusios baisiausiuose prietaruose ir tamsybėje; diduma turtų yra rankosė kunigų, bažnyčių ir vyskupų, o šalį valdo besanžiniški, begėdos jezuitai arba jų pakalikai, svietiški klerikalai.

Jei jums yra brangi Lietuvos ateitis ir lietuvių tautos progresas ir laimė, neprileiskite kunigų prie Lietuvos vairo, kaip jūs kad neleistumėte nuodingos angies prie savo kudikio lopšelio.

Sociologus.



Rekordai Danguje.



Dangaus Nenoriu.

Aniólų chorai dangaus augštybių,
Tenai neruoškit dėl manęs dvarą,
Matyt nenoriu poną rustybių,
Senąjį dievą, tą jūsų carą!

Man nepatinka jus viešpatystė:
Visi susnūdę, be idealo;
Maldos rožančiai, vien ubagyštė
Butų gyventi liudnu be gaio!

Ką su davatkom galėcia veikti?
Jos liept rožančių panai kalbėti,
Švertam Franciškui maldeles teikti,
Ir draust mergaites grazias mylet...

Man geriau skytkit vietą saltesnę
Kur gaut galėcia išgert kaušiuką,—
Sutikt mergaitę, grazią linksmesnę,
Ir juodąjį pragaro velniuką!

Pekloj smalėkų, kad nekapotų,
Kad nesukurtų karštos ugnelės,
Kad visos džiaugtus o nevaitotų
Tenai pakliuvę griešnos duselės.

Jam prisakyčiau smalą islieti
Puikiais aksomais papuošti sienas,
Grazias vaskuotas grindis sudėti
Kad ten gyventi mylėt kiekvienas.

Paliepcia kvietkų daug prisodinti,
Lai ten žydėtų rožės, lelijos...
Elektro lempų daug įtaisyti,
Viejoj kur žėri karštos zaryjos...

Laimingas aš tada su visais
Eičia likimo skirtais keliais!...

Do. Say! Ka?

Bučkis.

Bučkis senas įpratymas,
Tad visi už jo ir imas,
Ir vaikeliai ir seneliai,
Ir dvasiškieji tėveliai.—
Visiems norisi bučiuotis.

Vaikas mamą pamylavo,
Pasidžiaugęs, pabučiavo;
Tuomi mama jį myluoja
Daug gerumų pasakoja—
Mat yr' gerai taip bučiuotis.

Kada jauni susieina,
Būckius buckiais noriai maino,
Tuomet meilė tarp jų randas.
Dingsta neramumo gandas,
Nes taip saldų yr' bučiuotis...

Kada sens seną sueina,
Būckius maino perkaleina,
Tuomet nēr'ko nė stebėtis.
Kad susenę nor selėtis.

Rod's netinka jiems bučiuotis.

Vyras pačią kad bučiuoja,
Laimių daugel pranašauja,
Gyvenime meilė teikia
Taip tur buti, mat taip rėkia.

Labai tinka jiems bučiuotis.

Kada girti du bučiuojas,
Tai netrukus ir kumšėiuojas;
Vienas kitam akis bado,
Kits paslysta, nors be ledo.

Mat krikščioniškai bučiuojas...

Kunig's Marę pamylavo,
Apkabinęs pabučiavo.
Tuomet angelai nuliūsta,
O kipšiukas džiaugsmu duksta—
Griekas šelmiui yr' bučiuotis!

J. Aceris.

Kemēšis ir Maliauskas

Kemēšis.

Kol mums mirtis paruoš kapus,
Pekloj smala sausai išdzius;
Augštai danguj vieta mums bus,
Mes laimēs skinsime lapus!

Kai tu ir aš busim danguj,
Skinsim gėles;
Abudu mes
Mylėsime skaisčias mergeles!

Maliauskas.

Toks sakinyš labai brangus!
Bet jei visus priims dangus,
Ir jei dangui ir Mockus bus.
Ak jis nuas mumis visus!

Tai tu ir aš busim sklepe:
Reiks lakt smalą,
Karti sierą,
Nes supeizuota mūsų viera!

Kemēšis.

Ką gal žinot griešnas zmogus
Kokius svečius priims dangus?
Viltį turėk broli brangus,
Ten palydėsime vargus!

O tu ir aš busim danguj:
Skinsim gėles
Abudu mes,
Mylėsime skaisčias mergeles!

Maliauskas.

Jei dangun leis bolševikus,
Tai vieta mums paš velniukus!
O jei Kapsukas dar ten bus:
Tuoj areštuos, į kozą grus!

Tai tu ir aš, busim sklepe:
Reiks lakt smalą,
Karti sierą,
Nes supeizuota mūsų viera!

Abudu.

Dieve tėve, valdai svieta!
Suteik danguj skaisčią vietą!
Duok mums tatai kaip apierą,
Kad čion gynėm Romos viera!

Do. Say! Ka?

Vakarui Temstant

Saulutė ant miško užkibus
Rausvai padabino laukus,
Spinduliais ji savo sužibus
Aptyldė tad vėjus smarkius.

Malonus lakšutės balselis
Praskambo pušyne tyliai,
Pritardams jai sraunus upelis
Čiurlendamas plaukė toliai.

Ramumas aplink viešpatauja,
Žemčiugai kad bėres raso;
Mėnulis padange keliauja,
Gėlynai mašinas varsos.—

Klausydams lakšutės dainelės
Sukėlęs svajones galias,
Sėdėdams prie šono pušelės,
Poetas ten rašo eiles!

Mokinys.

Kunigėlis Piemenėlis

Senas bernas galvaplykis,
Rodos, niekam jau nebtikęs
Pasiputęs kaip tuzas,
Ir nutukęs it pilvuzas.—

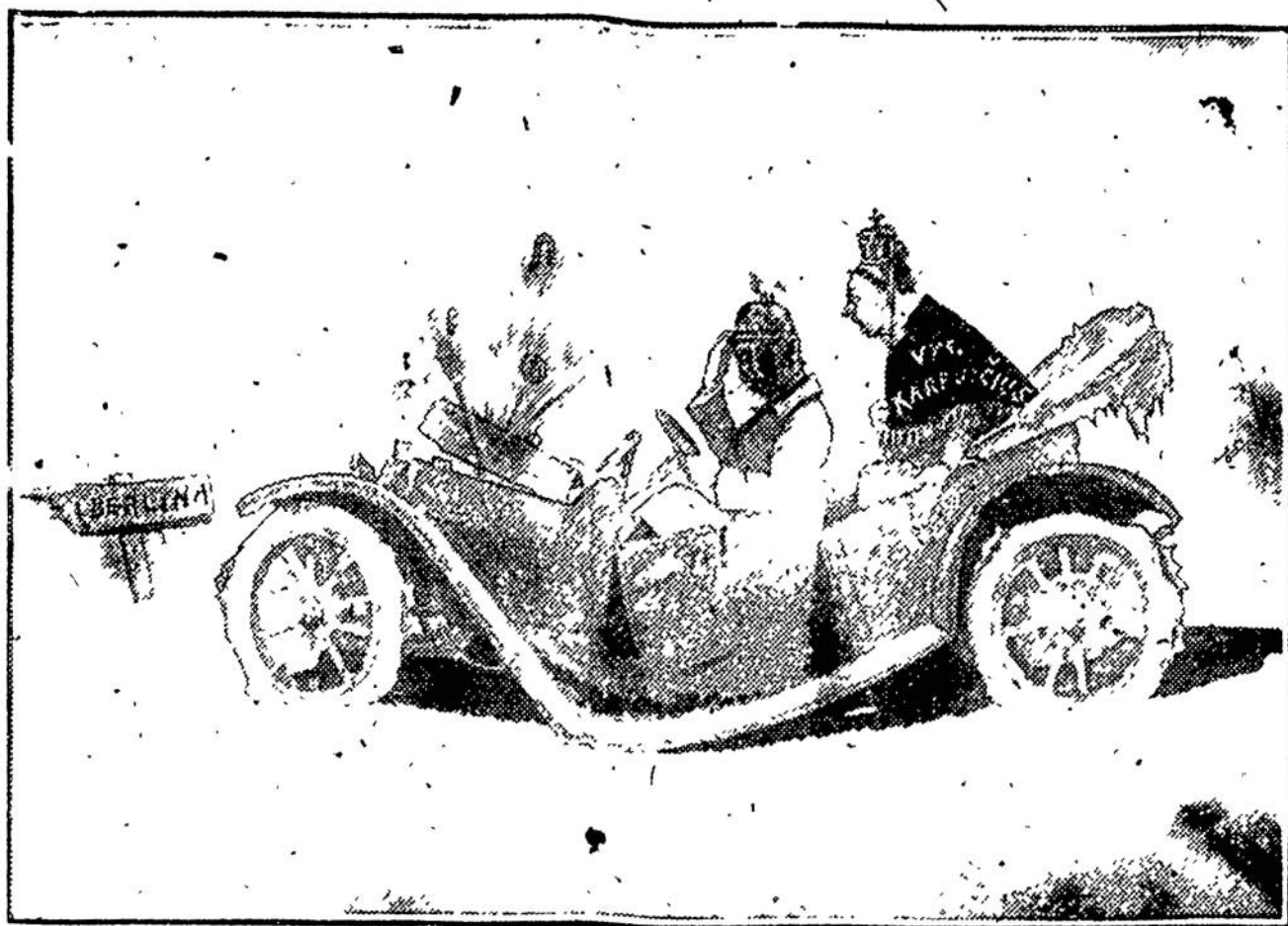
Su ilgu, juodu ziponu,
Rodos bobišku sijonu
Viršui marškinius užsidėjęs,
Negražus, apsiseilėjęs...

Didis kryžius ant krutinės,
Apsipasęs, nusitrynęs,
Puošia atbulas kalnierius,
Stragsi it koks kavalierius.

Gyvena prie bobinyčios
Klioštoriaus, netol' baznyčios.
Erdvi ruimai, o po jo namą
Šliaužioj' tarnai ir jo "dama."

Tokiu yra piemenėlis,
Tarnas dievo, kunigėlis.
Kuris ne sėja, ne pjauna;
Bet viską saldų ragauna.

J. Aceris.



KELIONĖ Į BERLYNĄ.

Du važiuoja biurokratai,
Bet sulužo jų ratai,
Nepasiekus jiems Berlyną
Štai, suklympę į purvyną.

Purvinais jis pirštais rašo,
Kaizerio maldauja — prašo,
Del lietuvių princą duoti,
Kad tuom vierą išvaduoti.

Jų sudužo vežymukas,
Velnioš eina vyskupukas...
Stačiai nosį į purvyną,
Nepamatęs dar Berlyną!

Kaizeriui labai patyko,
Mat malda ne Bolševiko!
Nors tas darbas yr' velniuko,
Bet kepurė vyskupuko!

AKYS UŽ AKĮ.

Tulas kunigėlis turėjo progą suvenčevoti juodukų porą. Tame krašte buvo paprotis, kad po šliubui kunigas pabučiuoja jaunąją kaip ženklą savo palaiminimo ir geriausių linkėjimų. Suvenčevojus šią porą, kunigas pasižiūrėjęs į labai juodą jaunąją tarė:

—Nors yra paprotis kad po šliubui kunigas bučiuoja jaunąją, bet šiame atveįjį tą ceremonijos dalį apleisime.

Jaunikis imdamas kepurę ir atsisveikindamas su kunigu sako:

—Nors yra paprotis už šliubą kunigui paprastai duoti penkinę, bet šiame atveįjį ir šią ceremonijos dalį apleisime.

Klapčiukas.

PILNĖS GYDYMO KURSAS.

Geraširdis ukininkas pavadino savo sergančiam tarnui felserį.

Tas apžiūrėjęs ligonį ir nežinodamas ką daryti su sergančiu, užklausė ukininko:

"Ką liepsite daryti su ligoniu?"

"Daryki, brolyti, kaip išmanai, kad tik tai gelbėtu jam," atsakė ukininkas.

Po valandai išeina felseris ir sako:

"Tamsta! aš viską atlikau, ką galėjau su anuom ir niekas negelbėjo. Aš anam apskutau galvą, nuleidau kraują, pridėjau dėles, užstaciau bankas, pridėjau garstyčių, pripumpavau praliuosavimui vidurių ir jau tikrai rengiausi lupinėti dantis, kaip ėmė nlabasis ir numirė!"

Maikis.

True translation filed with the postmaster at Boston, Mass., on June 26 1918, as required by the Act of October 6, 1917.

PAPA "PROTESTUOJA!"

Prieš ką? Ogi prieš kaizerį! Už ką? Gal už tolesnį karės tęsimą? Už išdraskymą žydinčių laimingų šalių, kaip Belgija, Serbija ir Rumunija, arba už pavergimą Ukrainos, Finliandijos, Lenkijos ir Lietuvos? Gal už milijonus iškerstų nekaltų žmonių, kurie krito kaip auka kaizeriškų ambicijų, už milijonus išardytų šeimynų ir milijonus alkanų našlaičių kudikių?

O ne! Jis protestuoja prieš katalikiškų bažnyčių varpų naikinimą, girdi: "Varpų balsai yra malonūs Dievui!"

O kaip su riksmu mirštančiųjų, aimanavimais moterų ir kliksmai alkanų kudikių? Ir tie malonūs Dievui!

→ Naivis senis, liekana Tamsiųjų Amžių!
Periodikalus.

PLIURPIO PLIURZINĖ.

Kas gali pasakyti kokiam kabake ar kneipoj "Darbininko" redaktorius nesenai kursus baigė? Nuo poros mėnesių laiko visas tas brostvininkų lapas pripildytas "pliurzėmis," "pliurpiaiais," "dideliais kleckais," "cicilikų kiaušiniiais," ir panašiais katalikiškai-moksliškais žodžiais.

Kaip buvusį "Šakės" korespondentą mes vieną iš tų redaktorių persergėjome, kad nė girtoji Brigida tokių paškundų žodžių nevartojo, bet jis mums atšovė: "O ką aš kėrinu jūsų cicilikų, pliurzių pliurpavimų ir didelių kleckais springimo. Nucinu pas kunigėlį išsispavėdoju, suvalgau Dievo kulšies šmočiuką, ir vėl galiu pliurzyti ir pliurpinti didesnei Dievo garbei ir mūsų katalikų šlovei."

Neliko mums nieko kito, tai atsakėme:

"Gera, pliurpink ir pliurzink ir ant toliaus sau sveikas."

Tuom tarpu laukiam kada Bostono Sveikatos Departamentas prisiųs disinfektantą ir iškašėrys sudurnavojusio blozno šventų dievų valgomąją.

Beje, ir chicagiečiai turėtų mėsle-vežį padaryti minykų "Draugo" žlebčiojimo aparate. Iš ten, regis, nemažiau smirda, kaip iš mūsų Pliurzių ir Pliurpio Komandėrius.

Anti-Cochonnerie.



Petras Mokinasi.

Pažiūrėkit, iš kur ima
Šventas Petras apšvietimą!
Dieve šventas, jis iš "Kardo"
žino kas vienybę ardo.
Šventas Petras siunčia žinią,
Kad dangui jie pripažinę,
Kunigams vietos neduoti;
Visus smalą siųs šinkuoti.

IZ SURIUS IR SKILANDZIUS!

Minykų organas baisiai plustasi, kad neprigulmingam kunigui Jankauskui moterėlės nešė kumpius, skylandžius, sviestą, surius. Dabar mums aišku, kodėl jie tų neprigulmingų taip nekenčia: mulkiai ne kazioniems, romiokams kunigams, bet neprigulmingiems tą viską atiduoda.

Križostomas T. K. **MISIJOŠ** PRANAŠAS JOKUBAS.
JONO ŠVENTJACKIO SU LAISVAMANIU.

—Gera dienele, šventjacki! Atėjau pas tave daugiau žinių iš švento Rašto gauti apie tuos Dievo numylėtus žmones, apie senovės šventuosius, su kuriais Dievas vaiksčiojo, kalbėjosi, kuriems patarimus davinėjo ir įvairiais kitais būdais juos šelpė.

Aš labai džiaugiuosi, nes pabaigėm apie Abraomą, kuris tiesą pasakius, gal ir nelabai doru žmogumi buvo, nors Dievas jį mylėjo.

—Tai dabar turbūt skaitysimė apie Izaoką?

—Apie Izaoką pranašą šventame Rašte nieko nėra, apart to, kad jis nusiuntė savo tarną jam pačią sujieskoti, ir sis parvedė jam Rebeką, dukterį Betuelio, iš Naoro, Mesopotamijoje. (1 Maizio Knėga, XXIV.).

—Bet juk jis pranašu buvo?

—Buyo tai buvo, bet apie jo pranasystes ir šventus darbus Biblija nieko nesako.

—Tad apie ką mes tad skaitysimė?

—Apie Izaoko sunų, šventą pranašą Jokubą.

—O, tad Izaokas turėjo sunų?

—Taip, ir tai stebuklingu būdu.

—Gime nekaltai iš Rebėkos?

—Beveik, nors nevisai. Apie tą rašo šventas Raštas. Štai (1 Maizio Knyga, XXV: 21-33). "Bet Izaokas meldė Viešpaties Dievo už savo moterį, nes ji buvo nevaisinga. Ir Viešpats Dievas davėsi save persiprasyti, ir Rebėka, jo pati, neščia pastojė..."

—Tai Dievas ant Izaoko buvo užpykęs už ką nors? Už ką?

—Matomai, kad buvo užpykęs, bet už ką Biblija nerašo. Bet klausyk toliaus ką rašo: "Ir du kudikiu stumdėsi jos iščiuje. Tai ji sakė: kodėl man taip turėjo nusiduoti, kad as neščia pastojau? — Ir ji nuėjo Viešpaties Dievo paklausti..."

—Taip sakant, ant rodos! Tada matomai, tas Dievas visai neišdidus buvo, jei su neščiomis žydelkomis konferencijas laikė aptarimui jų padėjimo.

—Klausyk toliau, Raštas šventas paaiš-

kins. Štai: "Ir Viešpats atsakė jai: **dvi tautos** yra tavo iščiuje ir dvejopi žmonės atsisiks iš tavęs: ir vieni žmonės pergals kitus, o vyresnysis tarnaus mažesniajam.

—Dievas matomai, viską iš kaino žinojo ir plianavė kas bus.

—Na, kur tau visugalingas Dievas nežinos!

—O kaip toliaus buvo. Buvo krikštinės dvinukų?

—Suprantama! Štai toliaus yra parašyta: "O laikui priėjus gimdyti, štai dvinukai radosi jos iščiuje..."

—Na, juk apie tai Dievas seniau buvo Rebėkai jų privatiškame pasikalbėjime pranešęs.

—Tai niekis, klausyk toliaus: "Firmas, kuris išėjo buvo rudas ir visas plaukuotas, kaip kailis; ir vardą jam davė Esau. Potam toliaus išėjo ir jo brolis; tasai laikėsi su savo ranka prie kulnų Esau, o tą praminė Jokubu. Šešiasdešimts metų Izaokas buvo sulaukęs, kaip juodu gime."

—Stebuklingai, stebuklingai! Ir Raštas šventas Dievo žodis, taip sakant, įkvėpta knyga šventotojus dangaus ir žemės, saulės ir mirijadų žvaigždžių su tokiomis smulkmenomis aprašo dvinukų krikštinas tules žydelkos šeimynoj. Ir pats tas visą tos šventotojas turi pasikalbėjimus su ta neščia žydelkaite. Stebuklingi dalykai slepiasi tame tavo "šventame Rašte!" Na, o kas yra toliaus?

—Pertraukiai man!... Kas toliaus? Ar gi nematai, kad vienas is tų dvinukų buvo ateinantis pranašas Jokubas?

—O tą aš matau, bet ką Raštas šventas apie tas krikštynas arba tą pranašą toliau rašo!

Štai skaitau: "O tiems dviems vaikams užaugus, Esau likos gabus medžiotojas, laukuose gyvenantis vyras, o Jokubas buvo paprastu šėtroj gyvenanciu žmogumi. O Izaokas mylėjo Esau delto, kad šis jį serdavo savo medžioklės vaisiais, bet Rebėka mylėjo

Jokubą. Ir syki Jokubas išvirė viralą. O Esau buvo silpnas, nes iš laukų parėjęs. Ir Esau sakė Jokubui: duok man aš nielđziu tavęs, valgyti to raudono vyralo, nes aš esmi silpnas. Todel Esau Edom vadinamas buvo. Bet Jokubas atsakė: parduok man šiandien savo pirmgimimo teisę. Esau atsakė: štai aš jau beveik mirštu, kokią gi vertę turi man ta pirmgimimo teisė? Jokubas tarė: tai prisiek man šiandien. Ir Esau prisiekė. Ir taip pardavė Jokubui savo pirmgimimo teisę."

—Dabar lukterėk biskuti, šventjacki. Pažiūrėsime mes į dorą to jauno, naujo. Dievo pranašo, Jokubo. Jis buvo pranašo Izaoko sunus, ir turėjo dvinuką-brolį Esau. Esau buvo pirma ant sviato atėjęs ir todėl jam, kaip pirmgimiui sunui, priklausė tėvo turtų paveldėjystė. Štai, syki, kaip matome iš švento Rašto, jis parėjo iš medžioklės labai nuvargęs, silpnas, išalkęs, beveik mirdamas, ir mato, kad jo brolis, pranašas Jokubas turi viralo, vienok prasant Jokubas savo nuo alkio mirštančiam broliui valgyt neduoda patol, pakol anas jam neparduos už zupės bliudą savo pirmgimystės teisės. Puiki dora to jauno Dievo aprinktojo pranašo, kuris leidžia savo broliui badu mirti, jei anas nenori visų jam priklausančių turtų ir privilegijų pavesti. Ir tokį charakterių Dievas pasirinko sau už pranašą!

—Tai Dievo valia. Matomai, Dievas norėjo kad Jokubas o ne Esau būtų pranašu.

—Tad kodė' visųgalingasis Dievas nesutvarkė taip kad Jokubas o ne Esau būtų pirma gimęs, vietoj pľianuoti tokią apgavystę. O ką daugiau apie tą pranašą žinai?

—Jei prizadi manęs nepertraukti, kol aš iki galo neperskaitysiu, tai as skaitysiu.

—Gerai, skaityk. aš savo patemijimą ant galo pridėsiu. Tik pasakyk kokioj vietoj skaitai, kad neapgautumei manęs, kad galėčiau persitikrinti.

—Skaityau 1 Maizio Knygos XXVII perskirimą, pradedant su 1 skirsneliu: "Ir nusi-davė Izaokui pasenus, kad jo akis aptemo, ir jis pasiřaukė savo vyresnį sunų Esau, tar-damas jam: sunau! Ir anas atsiliepė: esiu! Ir jis tarė: štai aš esmi pasenęs ir nežinau kada man teks mirti. Tai imk savo prankius saidoką ir kilpįnį, ir nuėjęs į lauką sume-

džiok man kokį paukštį. Ir pataisyk man patinkantį valgį ir atnešk man, kad aš valgyčiau ir kad mano siela tave laimintų pirma, negu aš numirsiu. O Rebėka išgirdo tuos žodžius, kuriuos Izaokas savo sunui Esau sakė. Esau nuėjo į laukus kad kokį paukštį sumedžioti ir namon parnešti. Ir Rebėka sakė savo sunui Jokubui: štai aš girdėjau tavo tėvą kalbant su Esau, tavo broliu ir sakantį: 'Sumedžiok man kokį paukštį ir pataisyk man valgį, kad valgyčiau ir tavę laiminčiau po akių Viešpaties pirma, negu numirsiu!' Todel klausyk dabar sunau mano žodžių, ką aš tau paliėpsiu. Nuėjęs į kaime-nę atnešk man porą riebių ožyčių, kad iš jų galėčiau pataisyti tavo tėvui patinkantį valgį. Ta turi tu įnešti tavo tėvui, kad jis valgytų ir kad tave laimintų pirma, negu numiršta. Ale Jokubas atsakė savo motinai Rebėkai: štai mano brolis Esau yra gauro-tas, o aš negaurotas. Tėvas gali mane apciupinėti, ir jei dasizinotų, kad as jį noriu prigauti, tai as ant savęs užtraukčiau prakeikimą, o ne palaimą. Jo motina atsakė jam: prakeikimas tekrinta ant manęs, sunau; tu tiktai klausyk mano žodžio: eik ir atnešk ožiukus. Jis nuėjęs atnesė juos savo motinai, o pataisė valgį kokį jo tėvos mylė-davo valgyti. Ir ėmusi didesniojo sunaus Esau gražiausius rubus, kuriuos namie pas sa-vę turėjo, apvilko jais Jokubą, mažąjį savo sunų, o kaulius ožyčių užmovė ant jo rankų ir ant kaklo, kur nebuvo gaurotas. Ir tą valgį kurį buvo pataisiusi davė į savo sunaus Jo-kubo rankas. Ir jis įėjęs pas savo tėvą, tarė jam: tėve! Jis atsiliepe: štai, kas tu esi sunau? Jokubas atsakė savo tėvui: aš esmi Esau, pirmgimęs tavo sunus; aš padariau kaip man buvai liepęs. Kelęs pasisėsk ir val-gyk mano paukščių, kad tavo siela mane lai-mintų. Bet Izaokas tarė savo sunui: Sunau, kaip taip greitai sugavai? Ir anas atsakė: Viešpats, tavo Dievas, man pagelbėjo sugau-ti. Tai Izaokas tarė Jokubui: eiks artyn, sunau, kad aš tavo apciupinėčiau, ar tu ištik-ryjų esi mano sunus Esau? Tada Tada Jo-kubas artyn priėjo prie savo tėvo, o anas ap-ciupinėjęs jį tarė: balsas yra Jokubo balsas, bet rankos Esau rankos. Ir jis nepažino jo, nes jo rankos buvo gaurotos kaip jo brolio Esau, ir jis laimino jį. Ir tarė jam: argi tu

esi mano sunus, Esau? Ir anas atsakė: be-
rods, aš esmi. Tai sakė jisai: tai atnešk man
sunaui valgyti tavo paukščių, kad mano sie-
la tave laimintų. Jokubas atnešė jam ir jis
valgė; priegtam dar ir vyno jam įnešė, ir jis
gūrė. O Izaokas, jo tėvas, tarė jam: eikšen
sunaui, ir pabučiuok mane. Jis priėjęs bu-
čiavo jį. Tai suodęs jis kvapą jo rubų, lai-
mino jį ir tarė: štai kvapas mano sunaus
Esau yra kvapu laukų, kuriuos Viešpats yra
laiminęs...."

—Užetks Šventjacki! Ką dabar sakai?

—Na, ką aš galiu sakyti?

—Kaip tau patinka jaunas pranašas Jo-
kubas, su pagalba savo motinos apgaudinė-
jęs savo seną aklą tėvą, ir meluojąs jam kad
jis esąs Esau, idant tokiu būdu gauti savo
vyresniojo brolio teises? Melagis, apgavi-
kas, o vienok pranašas Sutvertojaus!

—Tad ką tu nori pasakyti apie tai?

—Aš noriu tau pasakyti, kad jokio tokio
Dievo, kuris tokį niekšą kaip Jokubas but už
pranašą sau pasirinkęs nebuvo ir nėra, ir vi-
sa ta paika pasaka yra nieks daugiau, kaip
legenda, kurią mūsų romiškai ir dauguma
krikščionių be protesto praryja kaip teisybę.



Hindenburgas perdaug geria!

KLAUPKITE, RELIKVIJOS ŠVENTOS.

Kun. Joseph Van Dyke, A. M., savo gar-
sioj knygoj "Popiežija, Priešas Bažnyčios ir
Respublikos," rašydamas apie begėdiškus
Romos budus išnaudojimui savo tikinčiųjų,
štai ką sako:

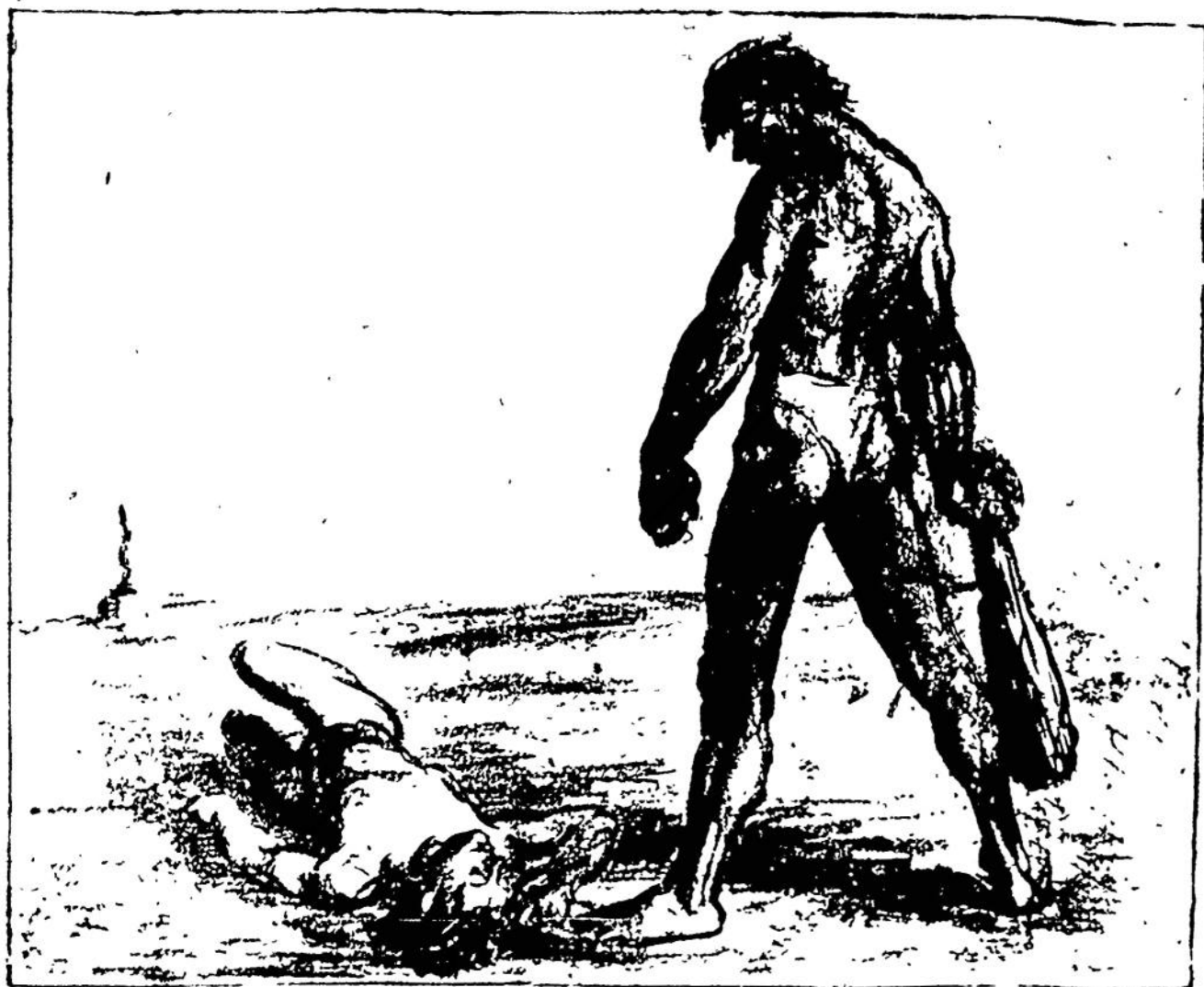
"Pirmųjų amžių krikščionis, atrodo, tu-
rėjo labai saugoti kaulus savo mirusiųjų.
Švento Petro katedroj Romoj jie turi ranką
šv. Lozorius; pirštą ir visą ranką šv. Onos,
motinos panelės švenčiausios; taipgi galvą
šv. Dionizo, kurią šis šventasis pasigavęs ne-
šęs per dvi mylias po tam kaip jam ją buvo
nukirtę. Francijoj jie turi keturias galvas
šv. Jono Krikštytojaus. Ispanijoj, Franci-
joj ir Flamandijoj jie turi aštuonias rankas
šv. Mateuso! Taipgi tris rankas šv. Luko-
šiaus. Laterano bažnyčioj Romoj jie turi vi-
są galvą šv. Petro ir šv. Povilo; o klioštorij
šv. Augustino, Bilbao, šventi zokoninkai turi
didelę dalį šv. Petro galvos. o Franciskonai
turi gerą šmotą šv. Povilo galvos. Burgos
bažnyčioj jie turi Balaamo asilyčio šuodegą,
dalį šv. Morkaus kuno ir pirštą bei ranką šv.
Onos. Aix-la-Chapelle (Aachen) kunigai tu-
ri du dantis šv. Tamošiaus, dalį rankos šv.
Simono, vieną dantį šv. Kotrinos, šonkaulį
šv. Stepono, pečio kaulą ir kulšį šv. Marijos
Magdelenos, aliejaus padaryto iš kaulų šv.
Elzbietos ir kaulus šventųjų Andriejaus, Jo-
kubo, Mateuso, Lukošiaus, Morkaus, Timo-
tėjaus ir Jono Krikštytojaus. Turbut su
tikslu, kad jokios relikvijos nenūsimestų,
Roma turi penkias kojas to asilo, ant kurio
išganytojas įėjo į Jeruzolimą."

Ar yra pasauly dar didesnių begėdžių,
kurie manytų, jog žmonija tikrai iš bepro-
čių susideda, kaip kad matomai nerūdonuo-
dami mano Romos kunigai? **Teologus.**

KRISTAUS GALYBĖ.

Kada Kristus ir visokie šventieji vaikščio-
jo ant žemės jie nepamokino žmonių kaip pa-
sidaryti telefonus, automobilius ir elektrą.
Su koku tikslu jie slėpė tai viską nuo žmo-
nių per tukstančius metų? O gal jie nieko
apie tokius daiktus nesuprato ir jų žinystė
viešpatavo tikrai bepročių tarpe?

Maldos yra panašios dumams ir garsui
— pranyksta erdvėse.



Vokietys-Kainas parbloškė Rusiją-Abeliją.

KUNIGŲ TERORAS.

Reakcijos Likais kungai ir m. pakylikai duksta kaip pasūtę sanis. Jie netik kad skundžia laikraščius, netik kad melagingai įduoda žmones pšienai, bet dabar jau staugia apie "uzdaryma mordų" visiems, kuri po sutona isganimo neriško, terorizuoja svetainių savininkus, kad socialistams ir laisvamaniams neduotu svetainiu, ardo susirinkimus su policijos pagalba ir tam panasiaž. Kaip pavyzdžius paduodame įskundimą "Kovos," "Kėleivio," "Naujienu" ir "Laisvės;" įskundimai Michelsono, Smelstoriaus, Gugio, Grigaicio, Bagočiaus, Stilsono, ir kitų, sulaukymas prakalbų apie Pittstoną, Philadelphia, Waterbury, Chicago (West Side), Cicero, Ill., išardimas South Bostone ir kitur.

Vis tai kunigų darbai! Jų organai girtuose ektazuose džiaugiasi už judošiaus darbus, ir visai nesisarmatina kalbinti saviškius visur socialistus ir laisvamanius mela-

gingai policijai skusti, išdavinėti, terorizuoti.

Dabar jau mes po ranki galime suprasti kaip ta Romos Bestija (bažnyčia) siautė viduramžiuose, kada ji triumfavo.

Vienok lai atmena jezuitai ir jų amai už ta viska ne turės atskaitą išduoti kada nors vėliaus!

Savonarola jr.

DIDELIS SKIRTUMAS.

Kunigas:— Eisi šiandien į bažnyčią, Tamuk?

Tamukas:— Jei kaip nors išsisukti galėsiu, tai neisiu.

Kunigas:— Na, kodėl taip? Matai mane, aš eisiu.

Tamukas:— Tas tamstos darbas...

Kunigas:— Darbas, ne darbas, bet aš myliu eiti į bažnyčią.

Tamukas:— Gerai jums mylėti, kad jūs pamokslus sakote. Bet atsiminkite, kad man tuos pamokslus reikia klausyti.

Pamokslas Praloto Bimbos

EVANGELIJĄ.

Vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus
ir Dvasios Šventos. Amen.

"Anuo metu Jezus pamatęs žmones, užėjo ant kalno ir sedosi, ir atėjo pas jį jo mokiniai. Ir jis atidares savo burną mokino juos sakydamas: - Palaiminti yra ubagai dvasioj, nes ju yra viespatyste dangiais. Palaiminti yra kurie liudi, nes jie bus padinksiminti. Palaiminti yra lengvasirdziai, nes jie paveldes zeme. Palaiminti tie, kurie alksta ir troksta teises, nes jie bus pasotinti. Palaiminti tie, kurie angie rita, nes jie gaus miega ir dyste. Palaiminti tyros, nes jie bus tie, kurie Dievui regu. Palaiminti tie, kurie mecia ir auzia, nes Dievas juos. Palaiminti per chlynes ir vyles, delei bet kurio, kuris ta lengvasirdziai, nes jie bus. Mat Alkstyti, trokstyti, meciai ir auzia, nes jie bus atgaila ir svetis."

PAMOKSLAS.

Vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus,
ir Dvasios Šventos. Amen.

Tie Jezus zozia stame pamokla ant kalno yra tikroji salta to dievisio mokslo, kurį mes katankste ir krikstionoe vadiname. Tikrai isdemylate j svarbiaja kiekvieno ten pasakyto zozio, o daug daiktu net siol neaiskiu jungs tuojaus pauskes.

"Palaiminti yra ubagai dvasioj, nes ju yra dangaus viespatyste." Ar dabar aprantate kodėl šventi Romos popos steige inkvizicijas, kurė laužus ir kankino simtus tukstančių, kurie nenorėjo būti ubagais dvasioje? Tie, kurie nori dangų su Dievu ir Jezum per amžių amžius būti, turi būti ubagais dvasioje, nes tie, kurie rupinasi kaip pagerinti žmoniją, kaip praturtinti pasaulį naujais išradimais; kurie tveria daile, literatūrą, stato budinkus, tiesia geležinkelius, budavoja laivus, isranda gyduoles nuo Dievo žmonėms dovanotų cholery ir marų, kurie tveria muzikos tvarinius, išrado elektrą, telefonus, telegrafus, orlaivius, automobilius ir visokias

mašinas, tie visi yra netikę Šėtono tarnai, jie neklauso Viespaties balso šaukiančio: "Palaiminti yra ubagai dvasioj," nusigrįžę nuo Jezaus, ir nuėjo nuodėmių keliais padaryti pasaulį geresne vieta kaip kad Sutvertojas kad norėjo kad pasaulys būtų. Ir tie pragaro tarnai naikina Dievo žmones duotas ligas stato miestus, kerta miškus, išpila raistus, dovyti uteles ir blakias ir nenori būti ubagais dvasioje." Koks puikus pasaulys būtų jei Kristaus balso būtų būvy isgirstas ir visi žmonės būtų pasilike ubagai dvasioj.

"Palaiminti yra kurie liudi, nes jie bus padinksiminti." Todėl mamos reikia pagal Kristaus mokslą, pripildyti patulv asaromis, ir daryti ir stengtis, idant tokiu būdu suteikti žmonėms progą likti palaiminti. Dievas mato ir kada apelyvanoti žmones liudis, kaip ir kada apelyvanoti juos velnias, ligomis ir dveliam, o ir tai, kad gaudyti juos taip palaiminti. Ir tai būdieviai ir velnio tarnai skelbia kad liudimmas nera madosis daiktas, kad žmonija būtų ingesnie ir vietoj atropu pasaulys būtų pilnas liksmyoni, juoko audas ir kad gyvenimo tykslas yra liame ir liksmybe, o ne liudis ir dejavimai. Jezus norėjo, kad mes omonai būtinai taip elum ingas, kaip galime ir uz tai žadojo dangų tada, kada "torakai" mūsų kune sau profas kels.

"Palaiminti lengvasirdziai, nes jie paveldes zeme." Bet kadangi Jezaus balso nieks neklauso, tai zeme paveldėjo stipriai, mokytieji ir apsikrieji, o lengvasirdziams paliko skumalai, skurdas ir vergų teises.

"Palaiminti, kurie alksta ir troksta teisybės, nes jie bus pasotinti." Ir ar nesotina teisybės istroskusį pasaulį visokio mneniaus penkios dešimtys septynių rusių, Kristaus mokslo aiskintojų? Ar nežinome mes, kad Jonošius žuvies pilve puikius blynus kepė, kad Nojus j savo skryniją su vienomis durimis ir vienu langu buvo susivaręs visą gyvį nuo žemės paviršiaus: pradedant nuo Arktištojo okeano baltasias meškas, nuo Ant-artiko penguinus, nuo Sumatros siamaug-bezdžio-

nes, lemyroides nuo Madagaskaro ir boa-konstriktor iš Pietinės Amerikos, iki paskučiausiam iš milijonų ant žemės gyvenančių rušių. Ak mes zinome, kaip Dievas pats save Velniaiui "ant pagundos" atsidave, kaip jis velnius vaikė, kaip Betesdos prudas pamaišius aniolui visas ligas gydydavo, kaip dangus yra pilnas nusliurusių, smindančių daktarų, pragaras yra kupinas filozofų, protautojų, išminčių ir išradėjų? Ar neprisotinti mes esame dieviška teisybe?

"Palaiminti mielasirdieji, nes jie gaus mielasirdystę," šaukia Jėzus. Ir ar gyvenime netaip yra? Kurie yra mielasirdingi neieško proto galvoje leidžia save mulkinti bei paversti į ubagus dvasioje, už tai dangaus agentai suteikia jiems mielasirdystę apkraustydami jiems kišenių ir gėdindami jų moteris ir mergaites.

"Palaiminti tyros širdies esantieji, nes jie Dievą regės," ir to jiems ir užteks.

"Palaiminti ramieji, nes jie vadinami bus Dievo vaikais," bet kadangi ramiausiai ir nuolankiausiai yra tiksliai nuskurę mulkiai kurie mano, jog tu sprandai ir dėlto, kad kiti ant tų galėtu tėti, ir už tai jie bus Dievo vaikai vadinami, tai galingieji ir smarkiai nenorėdami tų mulkių-Dievo vaikų broliais būti, ir paskandino pasaulį skurde.

"Palaiminti persekijuojamus teisybės dėlui kenčiantien, nes tu yra dangaus vespataystė." Sekdama šį Jėzaus patarimą Romos bažnyčia kiek galedarė stengėsi tokią palaimą žmonėms suteikti, per pusantro tūkstantčio metų ji persekiojo visus teisybės žieskojus, krovė ir degė jiems lauzas, lupinėo nagus nuo pirštų, laužė kaulus, apcugomis plėšė moterų krūtis, o degančias pešmas sivilina akis, tūkstančius u, idant aplaivoti mos Kristaus palaima, persekiojant juos už teisybę, ir tokiu būdu pripildant dangų. Visi beievyri keikiamas inkvizitoriai nebuvo niekuom kiti, kaip tik paties Suvertoriaus rekrutavimo viršmonkais, idant pripildyti dangų palaimintaisiais, o tie, kurių kaulai buvo laužami, sanariai narinami, akys sivilnamos ir jų kūnai deginami, turėjo but dėkingais savo kankintojams, nes tokiu tai būdu, pagal Jėzaus receptą, jie iš paprastų griėšnių palaimintais buvo daromis. Amen.

KARDINOLAS PLUSTASI.

Tankiai mes permislyname, argi mūsų kunigų ir jų pakalikų dora, išauklejimas, žmogiškumas ir gėda niekad nesudraus "Draugo," "Garso" ir "Darbininko" redaktorių nuo gatvinio, smirdancio, žemo, paiko koliojimosi, kokiais tie šlamstai yra pilni. Priegtam mes taipgi manome, kad toks žurnaliskas mėslynas yra tikslai pas musiškius romiokus, mat jie paprastai yra nemokyti, neaptasyti, arogantiški muzikai.

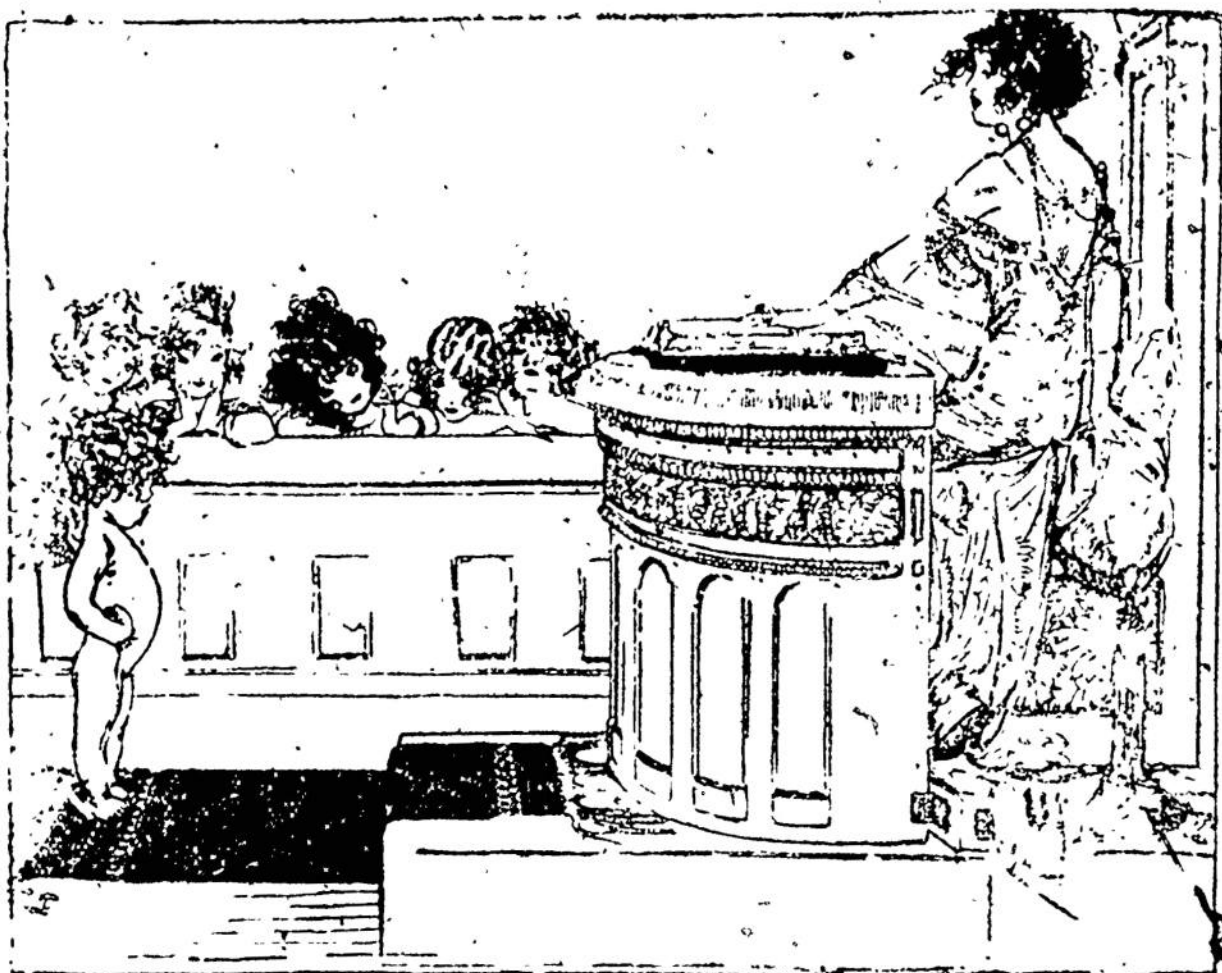
Bet štai papuola man į rankas "Boston Pilot," kardinolo O'Connell organas (Nov. 10, 1917), ir mano akys puola ant straipsnio užvardytò "A Clear Account" (Tikra Atskaita). Kardinolas ten aprašo kokią įtekmę turės ant bažnyčios naujas Massachusetts įstatymas, draudžiantis viesus pinigus duoti sektantiškiems reikalams. Štai kaip kandidatas į popiežius koliojasi: "Netekome... daugybės sudziuvusių medžių, kurie save vadina Romos Katalikais, bet ištikrųjų jie yra tikslai kriminalistai, nuzeminti politikieriai ir pigūs rupužiokai (cheap toadies)..."

Kada pats kardinolas vadina visus jam visuomenės izde knauliskais knisties neleidžiančius "rupužokais," tai ko galima laukti nuo paprastų kaimo kunigų, muzikų, kokiais daugumoje musiškių yra?

Praregėjęs.



Kaizeris šaukiasi taikos, kad ją nužudyti.



Meilēs Expertē Patarimų Kampelis.

Gerbiama Alma Amoris: —

Aš esu sufragystė ir todėl nepadėvisit man, jei aš ne apie meilę, bet apie moterų teises klausiu. Ką manai, ar neverta but mums moterims pradėti nešioti kelnes, kad parodyti savo neprigulmybę. **Zuzana.**

Mano nuomonė yra visiškai skirtinga. Aš manau, jog nenešiodamos kelnių mes greičiau galime parodyti savo neprigulmybę.

Kas man daryti, kad manęs vyras nemušų. Aš viską dariau ir meldžiausi ir ant bažnyčios daviau, ir klausiau kunigėlio rodos. Kunigėlis sako, kad mano vyras bedievis; reikia tik duot ant mišių sventų, o vyras pasitaisys. Aš išpildžiau kunigėlio patarimą, bet visgi tas nieko negelbėjo.

Barbytė.

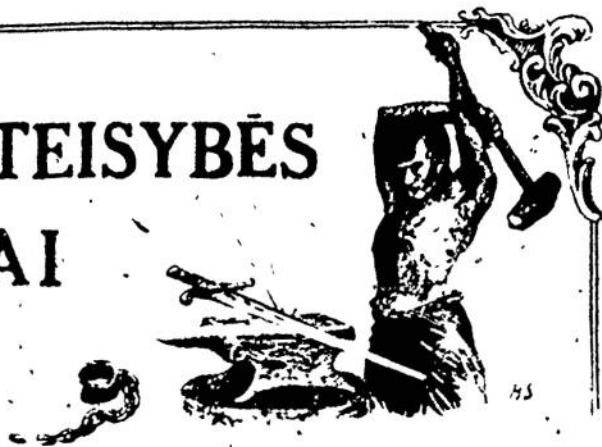
Well, čia vaistas labai paprastas. Kada tavo vyras pareina iš darbo namo ir barasi ant tavęs, tai tu šukask savo liežuvį ir laikyk kol jis barasi, o pamatysi kai tada daugiau nemuš. Ir uždyka pinigų kunigui nedalysi.

Esu didelėj bėdoj, todėl nors ir į bedieviską laikraštį kreipiuosi ir meldžiu patarimo. Mano vyras nebmyli manęs! O Jezau, Jezau, Jėzusėl! ką aš nelaiminga bedarysiu? Ir ant mišių daviau, ir stacijas vaikščiojau, ir prie Paneles švenčiausiosios Neperstojančios Pagalbos per visą moją is mėnesį meldžiausi; o vis kaip negelbstameks taip negelbsti. Tas padla neomyli todėl, kad aš biskį supliupau, sutukau ir negaliu bespriegioti it koks žiogas. **Pružina.**

Et, ką čia del tokių žemiškų dalykų sielvartauti! Įsimylėk į dvi iską tėvelį ir pradėk pas jį tankiau laikytis ir apieris Dievui nesti. Parėjusi namon pasakyk vyrui koks kunigelis gražus, koks meilus, kokios puikios jo akutės, koks gražus kaklelis, kaip jo akys spindi žavėjančiai, o pamatysi, kaip jis pradės šokinėti iš pavydo. Pavydas — gi pas vyras yra ženklas meilės. O jei vyro meilės ir negaletumei beatgaivinti, tad ko čia atboti? Bile Jėzus tave myli, tai susivenčiovok su juomi, ir tuščia jo tą tavo vyrą.



MOKSLO IR TEISYBĖS LAPAI



Trupiniai iš "Svetųjų Tėvų" Istorijos.

Formosus I. 891-896. (Rymonas). Popiežius Formosus buvo bjaurus, žiaurus žmogus, geležinio charakteriausias, ir jau nuo 872 metų tykojęs likti valdovu katalikų, kol pagaliaus neatsiekė savo tikslo. Dar popiežiaujant Jonui VIII (872-882) jis buvo susinęsęs su vokiečiais kad prasalinti popiežių nuo vietos. Už tai jis buvo numestas nuo Porto kardinolystės, ekskomunikuotas ir išvytas iš Italijos. Bet prisiekus (878) jam niekad negrįžti į Rymą ir nesivadinti vyskupu, jis buvo vėl primtas į baznyčią kaip paprastasis katalikas. Vienok popiežius Marinus I (882-884) padūso jį nuo prisiegos ir paskyrė vėl vyskupu (883m.), o mirus Maringui įpėdinui pop. Steponui V, jis liko aprinktu per vokiečių frakciją popiežiumi. Tuomet patį žanku Italijonai aprinko sau kitą popiežių, tula diakoną Sergiją. Kada abu du popiežiai su savo pasekėjais susirinko į sv. Jono baznyčią, iškilo kruvinos pestynės, nes ir viens ir antras norėjo per gvožtą likti popiežiais. Bet Formosui, kuris buvo iš kalno prisirengęs atėio į pagalbą vokiečių karalius Arnulf, ir su jo pagalba priešai buvo pergaltai; per lavonus ismuštą kunigų ir vyskupų Formosus žengė pas autoritą ir apsisavinavimo sostą paėmė.

Laikęs popiežiumi jis lošė veidmainio rolę, tai pataikaudamas Arnulfui, vokiečių karaliui, tai vėl gerindamas prie Arnolfo priešų, Guy, kunigaikščio Spolito. Už tai kad jį rėmė į popiežius, jis apdovanojo daugelį vyskupų turtingomis vyskupystėmis, taip jau šventindamas į kunigus ir vyskopus visus tuos, kuriuos jo mėnui rekomendavo. Tikėjimas tada, dar labiau kaip dabar buvo iš-

naudojamas viršesniųjų kunigijos kaipo pasipelnimo įrankiais.

Bonifacas VI. Neapkenčiamas, žiaurus Formosus šiaip taip likosi prašalintas, ir Bonifacas tapo Kristaus įpėdiniu. Buvo tai žmogus zero charakteriausias, kuris pirm to, du syk buvo ismestas iš kunigų už savo bjaurumą ir nesvietišką pasileidimą. Vienok į popiežius jis tiko. Į penkioliką dienų po uzzengimui ant "sv. Petro sosto," kitas kandidatas į "Kristaus įpėdinius" pasistengė Bonifacą prasalinti sau iš kelio, ir apsisaukti popiežiumi. Buvo tai Spoletaniečių frakcijos rados, Steponas, Anagni vyskupas.

Steponas VII. Jis buvo sušus kunigo Jono. Prasalinus nuo popiežystės ir iš pasaulio popiežiu Bonifacą VI, šis Kristaus įpėdinis, bet geriau sakant, gyvaldis žmogaus kailių, su pagalba savo pasekėjų iškaskė kumūrusio popiežiaus Formosus aprede į jį popiežiškus rubus, numėšė į baznyčią ir ten akivaizdoje skaitlingų kardinolų ir vyskupų prasidėjo to "teismas." "Apskustajam" buvo išskaitytas ilgas sąrašas įvairių užmetimų prasizengimų ir hepta jam "ginties." Jau apipuvęs kunas Formoso tylėjo... Kadangi "apskustasis" "atsisakė ginties ir teisintis", popiežius sutikęs visam susirinkimui atrado jį kaltu įvairių prasizengimų ir nuteista tuoj jį "išmesti" iš popiežystės. Numirėlis buvo nurengtas nuogas, trys pirštai dešinės rankos su kuriais budavo laimina, nupiauti, ir per įsakymą popiežiaus, numirėlio kunas buvo valkiojamas po Romos gatves, paskui nuvilktas jį už miesto ir įmestas į Tibrą. Visi aktai pop. Formoso buvo sudeginti, o pašventinimai ir įšventinimai visai atšaukti. Net

pats popiežijos kronikų rašytojas kardinolas Baronius tokį popiežiaus pasielgimą vadina "negirdėtai gyvulišku ir bedievišku." Pagaliaus neroniškas popiežiaus būdas per daug įsipyko, todėl žmonės suėmė jį įmetė į kalėjimą ir ten pasmaugė. "Įėjo į avinycią viešpaties kaip vagys ir todėl mirė kaip buvo užsipelnęs mirčia pakorėlio", baigia Baronius.

Istorikas Cermenin priduria, kad: "Jis buvo taip nemokytas, kad nemokėjo savo pavardės pasirasyti, o savo paleistuvingu gyvenimu jis viršijo net patį popiežių Joną VIII."

Kardinolas Baronius apie kurio katalikystei prielankumą negal būti klausimo rašydamas apie jo popiežiavimo laikus, štai ką sako: "Niekados nebuvo tokių pasidalinimų, naminių karių, persekiojimų pagonų ir schizmatikų, kaip kad laike tų siaubunų, kurie užsilipo ant Kristaus sosto per papirkimus ir žmogžudystes. Rymo bažnyčia buvo pavers-ta į kėkšnyčią, kur paleistuvės apsirėngusios į šilkus ir brangakmenis, visai paleistuva-vo už auksą, Laterano paaišius pavirto į begėdišką karėlamą, kur dvasiškia visų tautų rėjosios su kėkšėnais už prekę nedorybės."

"Niekados pirmiau kunigai, o labiausiai popiežiai nebuvo papildę tiek paleistuvysčių, išgaltavotinių, kraugėlystčių, apiplėšimų ir žmogžudysčių; ir niekad pirmiau kvailumas kunigų nebuvo taip didelis, kaip šiame ap-verktiname laike. Kristus beabejonės tada miegojo dideliu miegu, savo indo gale, kad vėją plakė jį iš visur ir apdengė jį juriu bangomis. O kas buvo dar didesnė nelaimė, mokiniai Viespaties miegojo dar didesniu miegu kaip Jis, ir negalėjo pakelti jo savo verksmu ir sauksmu. Ir taip audros baisyų nedorybių prikybo prie bažnyčios ir leido žmonėms pamatyti baisiausius reginius! Nutarimai konciliūmu, apastalų tikėjimas, tikėjimas priimtas Nicėjoje, seni papročiai, šventos apeigos, viskas buvo pakavota gylu-mose užmirsties, o konuodidžiausias pasilei-dimas, žiauriausias despotizmas ir nepriso-tintās guodumas užėmė jų vietą. Kas gal va-dinti tuos įsiveržėlius tikrais popiežiais sė-dinčiais krašėj apaštalų, ir kokie turėjo but tad kardinolai paskirti tų siaubunų?" Taip rašo kardinolas...

Kadangi Steponas panaikino visus įsa-

kymus popiežiaus Formoso, tad su juom prasidėjo era, kur naujai aprinkti popiežiai iškeikdavo arba atšaukdavo nutarimus ir įstatymus savo pirmtakunų. Pašaliečių ga-na stebėtina: vienas "neklaidingas" popie-žius išniekina ir iškeikia darbus antro "ne-klaidingo" popiežiaus!...

Romanus. Jis užėmė popiežiaus vietą tuoj po pasmaugimui popiežiaus Stepono VII. Vos tik spėjo likt įšventintu, jis panaikino visus popiežiaus Stepono VII nutarimus ir iš-keikė juos kaip ir patį popiežių, jo visus draugus ir pasekėjus. Už tokius darbus. Platina Vatikano bibliotekaras, ant šio po-piežiaus labai pyksta ir išvadina jį "trump-regiu," "kvailiu," "pavyduoliu," "panašiu į lojantį bet bijantį kast šunį" ir tam pana-šiais įdomiais epitetais. Kaip nuo Vatikano bibliotekaro, uolaus kataliko, toks išgarba-vojimas "neklaidingo" popiežiaus yra keistu, vienok tas parodo, jog Platina turejo iki tiek drąsos ir doros, kad užtyletį skaudzią teisybę negalėjo. Šis popiežius teviešpatavo tik tai tris mėnesius, ir savo "netikėta" mirčia bu-vo priverstas užleisti šv. Petro sostą stipres-niam už save aspirantui į "Kristaus įpėdi-nis."

Theodoras II. Prašalines nuo sosto Ro-maną, jis mislyjo ištikro pasidžiaugsis po-piežyste. Vienok popiežiavo jis vos 22 die-nas. Per tą laiką jis paspėjo iškeikti visus darbus ir patį buvusįjį popiežių Steponą VII, ir atšaukė visus prakeikimus buvusio popie-žiaus Formosus. Ir taip bekeikdamas savo pirmtakuna popiežių jis "atidavė Dievui du-šią." Tuojaus Sergius, kuris dar popiežiaus Formose laikuose buvo aprinktas per italus popiežium, pradėjo rengties apsisvainikuoti "Kristaus įpėdiniu," ant jo ir jo išsipuošusios dvasiškijos užpuolė su galinga armija miny-kas — benediktinas vardu Jonas Rampoald, ir remiamas kunigaikščio Stepono, prašalino iš kelio jau gatavai aprinktą popiežių Sergi-jų o pats save apsisaukė popiežium.

Jonas IX 898-900. (Rampoald, Italas). Likęs popiežium tuoj ekskomunikavo savo priešą Sergijų ir apšaukė savo pirmtakuną popiežių Steponą VII bedieviu, prakeikdamas jį už išbiaurojimą mirusio Formoso ir sude-gindamas jo rastus. Toliaus išdavė įsakymą uždrausdamas kunigams, kurie buvo papra-

tę mirus kokiam vyskupui arba popiežiui užpulti, išdraskyti ir pasidalinti numirėlio turtais, toliaus taip nedaryti. Čia reikia patēmyti, jog tarp 896 ir 896 metų, reiškia į pora metų, net penki popiežiavo, kas parodo, jog popiežiaus karuna neužtvirtino ilgo amžiaus.

Benediktas IV 900-903. (Maminalus Rymionas). Niekumi neatsižymėjęs bajoras šiaip taip išpopiežiavo trejus metus ir savo prasišalinimu padarė vietą senai laukiančiam progos kunigui, kuris ir likos popiežium. Kunigų ištvirtimas buvo kuobauriausias, o tarpsavynė kova už garbę ir popiežystę buvo kuodidžiausiam žydėjime. Iš to nratoma, kad popiežiai vargiai porą metų galėjo užsilaikyti ant sosto, kaip ir turėdavo mirt. Šupūvimas bažnyčios ir doriškasis dvasiškijos gyvenimas buvo toks, kad aprašyt jokiū būdu negalima. Paleistuvystės, apiplėšimai, žmogžudystės buvo kuodidžiausiais nuotikiais. Edgaras, karalius Anglijos kalbėdamas į vyskopus sakė: "Mes matom Ryme vien pasileidima, paleistuvystę pijokavimą ir nedorbę; namai kunigu pavirto į begėdiškas užėigas kėkšių, klastorių ir sodomitų; jie lošia iš pinigų popiežiaus ruimuose dienomis ir naktimis. Bacchanališkos dainos, biau rūšokiai, ir niekšiški išgėdinimai Messalinos užėmė vietas pastninkų ir maldų. Tai tokiu būdu jūs niekšai kunigai, praleidžiat pinigus surinktus pavargėliams, almužnas princų, arba geriau sakant, prekę Kristaus kraujo?"

Neprošaly bus čia patēmyti, kad paskutiniuose aštuoniuose metuose, buvo net aštuoni nauji popiežiai.

Leonas V 903. (Priapi, italas). Likęs popiežium vos spejo atsipeikėti po apvainikavimui į 30 dienų likos suimtas per Christoforą, kardinolą — kunigą šv. Domazo bažnyčios, ir įmestas į kalėjimą, kur jis ir mirė.

Christoforas 903-904. (Leonus Rymionas). Šis pabuvo popiežium tris mėnesius po prašalinimui savo pirmtakuno Leono V, kaip ant jo užpuolė senas popiežiaus tiaros pretendantas, suėmė jį ir įmetė į tą patį kalėjimą, kur jau sedėjo kits popiežius Leonas V. Susitikio Christoforas ten Leoną, kurį pats buvo įkalinęs...

Sergius III 904-911: Šis pagaliaus ant galų galo dasigavęs ant popiežiaus krasės pradėjo savo darbus. Pirmiausiai jis liepė pasmaugti du kalėjime esančius popiežius, Leoną V ir Christoforą. Toliaus prasidėjo jo gyvenimas, kuris buvo vjenas iš bjauriausių. Apart nuolatinės sugulovės Maroziją, jis turėjo visą eilę meilužių su kuriomis baisios revelijose jis praleido septinerius metus savo nešvaraus popiežiavimo. Kardinolas Baronius rašydamas apie jį sako: "Nebuvo pasaulį didesnių piktadarysčių, kuriomis Sergius III nebut susitepęs. Jis buvo vergu įvairių manijų ir pavojingiausių iš visų žmonių. Jis yra niekšas, vertas šniuro ir ugnies; Phalariso bulius su savo šonais įkaitintais ugnije nebut galėjęs suteikt šiam, paniekinimui vertam šiaubunui tokių kančių, kurių jis užsipelnė. Negalima tikėti, kad toks popiežius but priskaitomas tikru popiežium."

Sergius III turėjo keliatą vaikų su savo sugulove Marozija, kurie, kaip vėliaus pamatėsim, liko patįs popiežiais. Ištvirtimais ir baisiausios paleistuvystės tęsėsi tokiu būdu per keliatą generacijų.



Kunigu prietelius gaspadoriauja Lietuvoje

Apdumoimai ir Atlaidai.

Apdumikai ir šarlatanai myli, labai myli dangstyti šventumą — aat, po priedanga šventenybės lengvai iš ne susipratchių, nemastančių žmonių naudotis.

Laikraščiai suaugusiems yra tuomi pūciui, kuomet mokykla yra kūdikiams. Varykite sutonas lauk iš laukgarsių — taip kaip ir iš mokyklų.

"Atkreipkite Dievui kas yra Dievo, o Caesarui kas yra Caesaras!" — dieviškai sako "ciecorium," bet tuoliausio imperatoriaus vardas buvo Caesaras). Taip sako tiems kunigai. Bet kadaigi papa sakos esąs Dievo vietininkas ant žemės, o kadaigi sakytes caesarai (imperatoriai) pagoriskot, kadangi buvo tuomet "Pontifex maximus" (t. y. p. p. p.). Taigi tada yra būna: Dievo vietininkas caesaras, o imperatorius Dievo vietininkas. Kaip tada galėtis viską? Dievo vietininkas, kaip papa, turi galėti viską. Dievo vietininkas, kaip caesaras, turi būti viską. Dievo vietininkas, kaip Dievo vietininkas, turi būti viską.

Kunigai, kuriems nevalia tureti pačią ir kūdikius, iš visu įiegu mėgina praveisti savotiškus įstatymus tiems, kurie turi šeimą. Išėina lygiai taip kaip ta šeima, kuri stengesi pamokyti metimą dešimties kadičių, kaip tuos kūdikius reikia auklėti.

As netikiu į Dievą, kuris davęs paukščiui sparnus, prakeiktų jį už lakstymą įais, taip kaip aš netikiu į tokį Dievą, kuris davęs žmogui smegenis ir protą, siųstų jį į pragarą už vartojimą jų.

Lucetta sako veikale "Du Dzentelmanai iš Veronas": "As neturiu kitokios priežasties, kaip priežastį, kurią moteriškai naudojami: aš manau jį tokiu esant delto, kad aš manau jį tokiu esant." Taip ir su mūsų kunigais: jie mano, kad jie yra tikrieji dangaus tarnai, o jų papa: tiesiog dangaus atstovas, o tikėjimas: tikriausias ir geriausias. Kodėl jie taip mano? Todel, kad jie taip mano ir kitų priežasčių ar faktų nereikia.

Katalikų valdomos šalys paprastai visi medžiai auga, apat medžio "žmogijimo." Jo vietoj paprastai jezuitai sėja prietarų ir mytu karklynus.

Sulyginkite katedras, kurias išbudavoja papos vyskupai ir palocius, kuriuose anie gyvena su bazuzeimais, kuriuose vargsta didieji didžiuliai papos pasekėdai.

Yra sakoma, būk Dievas pasakęs: "Prakaitė veido tavo pelnyti sau duona." Jei tas yra tiesybe, tai tikrai tiksliai žinoti, kad maldos tiems nieko ne atnešs.

Krikščionys sako: "Klausyk Dievą, o visi bus gerai." Bet kaip gali tas Dievo įsakymas, kad jis niekam nepasirodo, niekas jo nereikia? Tada Dievas sako: "Jei net tu ne mokytų Dievą."

Tie, kurie ant pilvo maitina maldingumo delai, viespatius dangų, bet protingieji ir drąsieji tures degti. Tokia yra išmintis ir garbė dangaus.

Iš maldų ir almuozų niekas apart kunigų nieko negauna. Kaslink kunigų — tai jie iš to savo pragyvenimą daro.

Pradek nors kiek mąstyti, o visi velniai, baidyklės ir tikėjimo mytai tuoj išnyks.

Kokie paikšai žmonės turi būti, jei jie pasyvenčia savo energiją, laiką ir pinigų palikymui persenusiu religiskų mytų, pasakų ir legendų, kurių teisingumą negalima daugiau darodyti, kaip galima darodyti tikrumą Aladino lempos arba Jonelio-Durnelio aukštiną kalną su karalaito palociuje.

Abiejų kariaujančių pasių tautos melžias prie Dievo prašydami pagalbos ir pergales, o tas beabejonės taip užima jo laiką, kad jis nebeturi progos nė žvirblių kurie nesėja ir nepjauna pridaboti ne plaukų digstančių ant paikų galvų besuskaityti.

Vikarų Raportai Pralotui Bimbai

PHILADELPHIA, PA. Jau prasidėjo ablavos ant paleistuvystės įstaigų, smitai merginų juodų ir baltų likosi išvežtos, po draug su suareštuotais vyrais. Stebėtinas dalykas, kad tu tarpe nėra nevienos socialistės ne socialisto, nė vieno kas nebut tikinčiu, maldingu parapijonu arba parapijonke vienos arba kitos bažnyčios. Tas parodo kokiu dora dievnamuose yra siūloma ma. Suareštuoti vyrai būna nuverčia ant kaulės, nes girdi galin, bet kasdien pasauliais, tai negalime apsivesti ir pradėti padorų seimyniška gyvenimą.

Pas klerikalus tai tikrai prabas ne. Kau lakis elgiasi patriotiškai. Kadbuoti ir vė, likti Amerikos piliečiai, ir nesmauti, o kapitalistai ir apstera su turbinėmis ir aštriu.

Ta tikrai, o bažnyčios patalpa mes ruošina, klerikalus suvaidinti, kad prabas būtų valia dėti gerti, klerikalai mes pildyti, o apsižinę ir komandavoj, o vieną ant adėiamo davatką seimo siuntė savo delegatus, kad syku su romis poterias kalbėtų.

J. — Del.

SCHENECTADY, N. Y. Kad sliupiniai laisvamamai sutvėrė umą su kryziokais aišku, kad ir iš to fakto, jog vietinė T. M. D. kuopa su švento Juozapo dr. ste surengė prakalbas, o kalbėtojum buvo ex-socialistas, ex-laisvamanis, ex-protaujantis žmogus širvydas. Prakalbų tema buvo: socialistų šmeizimas. Kaip tas žmogus gali su ta pačia burną zupę srėbti visai jos smoko nepagadinęs, turbūt niekas negalės išaiškinti! Kalbėjo vyras kalbėjo, bet apie tas nukniauktas T. M. D. knygas neprisiminė, taip kaip neprisiminė ir kur dingo tas laikrodėlis, kuris rodos, 1905 metais buvo pavesta jam "Kovos" redaktoriu esant kaipo dovana tam, kuris daugiausiai narių į Liet. Socialistų (tuolaik) Partiją prirašys. Reikalauta, kad leistų klausimus, bet pasibijojo vargšas tų "paprastų mužikų," ir slydo nuo pagrindų, rodos, kaip ir sarmatydamas. N. A. Kasžin.

GIRARDVILLE, PA. Vyciams pasi-taikė pripodkas. Surengė jie čionai, kaip jie garsinō "paskutinį balų," ir visą pelną apieravojo pomui Dievui ant garbės. Bet ant to baliaus suėjo tik keli vyčiai ir burelis lobelkų, tai tie vargšai tiek pelnė, jog netik kad pomai Dievui nieko neliko, bet dar pomai Dievas turės užmokėti duonkepni už duoną ir krantvyninkui už kelbasas!

Visa ta nelaimė tai tik jau Kipso darbas! Mat vieną vakarą 79 k. ISS. parengė valarienę pamnėiūmą siūntmetiniui Karoliui Mark o sukaktviui, ir rengėsi nieko pas duonkepį, bet sis sako, kad is senovės dar jam neapmoketa. Išaiškinus dalyką, duonkepys tada uždėti "attachement" ant visos vyciu čionios. Vyčiai teismasi, girdi pomai Dievas visai ne pasėmanti, o siūntmeti atlygina, tai girdi, ir duonkepro pomai.

Mūsų prabasėn vienas dalykas tai sūniai pasiseke o tai yra ir luoti savo laimę, chatlyva gaspađinę į marčias. Istoriija su-komia atsikautota, taigi ir si istoriija yra akurat panasi į rekaltos Marijos istoriją. Jau-nikiu yra plykis Antanas, dailvdč, kurio tur-tai siekia, rodos, jau ismokėtas pukes, kir-vis ir oolius. Prabasėnus dabar jau netaip susirupinęs atrodo, daug lūkesmesis, o mes visi laukiame naujo Mesinošiaus, kuris gal pašūges nušluos nuo žemės pavušėjais visus parazitais, atbulkalnicrius.

Kunigas turejo vargininka, kuris gaudavo apie \$1.75 į diena ir tiek tegaudamas, su-prantama, maitinosi tikrai svogunais ir sil-kemis. Istaziuojant tam vargšui vienok dar \$8.00 algos neišmokėjo.

Bet ir vietiniai šventakupriai pradeda praregėti. Štai nescnai jegamastis paskel-bė "extra kolekta," bet ners pats karbonka nešiojo, sugrįžo sirtuščia: nė prakeikto cen-to niekas nedave. Tad tėvelis pasiūpęs prie altoriaus iškeikė visus parapijonus bedušni-kais, trenkė tuščią karoonką į grindis, ir pa-sakęs, kad tokiems bedieviams jis ne pamok-slo nesakysis ne mišparų laikys, išėjo.

P. G. Naujas Bimbos Parapijonas.

AMSTERDAM, N. Y. T. M. D. nusi-kraustė į pobažnytinę svetainę pas minyką Žydanavičių į kamininkus, o už dvasiškus vadovus pasikvietė sau visą traicę: Širvydą. Žydanavičių ir vietinį Mopsą — paprastą šuniuką, kitas kunigas tarnavo kaip ceremonialmeistras kraipydamas žandus į priešakynėse eilėse sėdinčias mergas. Žydanavičius yra storas, pilvas matomai, pusetinai dvasios šventos aprupintas, nosis paryoj panaši į bolševikų vėliavą. Širvydas, ot taip sau žmogelis, trumpas, neimponuojantis, panašus į paprastą staldziu berną; o šuniukas, matomai gamtos baltais plaukais apdovanotas, bet perstipęs ir baisiai murzinas nors iš apsiėjimo, aišku, kad geras tautietis ir šėyras Žydanavičiaus pasekėjas. Širvydas kalbėjo, skrečiojosi, bet ką jis norėjo pasakyti, turbūt ne jis pats nežino. Žydanavičius klausė, kad kalbėtojas nepaklystu, o šuniukas sėdėdamas ant pagrindų ir atydziai vaktuodamas kaip Širvydas "mučijas" ir nosikę užversdamas staugė per visas prakalbas. Nežiurint ant žydanavičiaus vaktavimų ir šuniuko maldos bei sekundavimo, kalbėtojas paklydo, nes mat, jis patarė visus laikraščius skaityti. Kaip tik žyd. tą užgirdo, tuoj kalbėtoją pagriebęs už apykaklės pasodino, o pats iškarto pamokslą kaip žmonės "visokių" skaitydami paklysta. Širvydas tuom tarpu sėdėdamas durnai žiūrėjo ir plojo. Mat vergas dvasioje!

Kipšolas.

GARY, IND. Turejome strosną ermyderį! Mat mūsų sventakupriai užsimanė turėt apvaiksciojima. Vietinis Romos agentas tuojais surado "atpuskus" ir apvaiksciojimas yra! Davatkos, brostvininkai ir kiti mulkia, pasivertė į mazvaikius lapacoje aplink kirpinyčią po kelis sykias, ir tokiu būdu jie mano patiesysiantis sutvetočiaus sirdį.

Kada aplink kirpinyčią apvaiksciojimas pasibaigė, tai dvasiškas "tėvelis" pranešė, jog gavęs žinią iš dangaus, jog dievui reikia pinigų, todėl visus vaikščiotojus prasė duoti "dievui ant garbės." Vargšai stenedami lupą ir duoda! Kada ši operacija pasibaigė, tad "dukauna asaba" įsakė visiems vaktuotis cecilikų, ir dumė savais keliais — turbūt pristatyti dievui jo garbei surinktus pinigus.

Kunigų Kirpykas.

PITTSTON, PA. Jei kada norintais bus renkami vardai į sąrašą niekšų-donosčių, lai neaplenkia mūsų kunigėlio — jezuito. Yra tai žemiausios rušies šeškas, nors kelnias su pranciškonu o ne diržu pasijuosęs nešioja.

Nesenai per jo pasidarbavimą likosi suardytos Michelsono prakalbos. Dabar štai Liet. Knygyno Teatrališka kuopa surengė perstatymą. "Pirmį žingsniai," ir viskas jau buvo parengta. Bet štai šis donoscikas — jezuitas įskundžia lošikus ir rengėjus buk jie esantys "aidoblistai," "bolševikai," "anarchistai" ir kitoki "bau-bau". Policija, susidėdanti iš bailių, neapsviestų raudonanosių, patikėjo "fateriui" ir perstatymas likosi sustabdytas. Knygyno draugija panešė didelius nuostolius.

Pas mus jezuitiškas donosčikizmas yra taip įsivyravęs, jog net plakatų dalintojai yra areštuojami.

Bet "prilips ožys liepto galą," ir tada atsims su "magaryčiomis." **Mensevikas.**

MONTELO MASS. Netik, kad mes Montelliečiai esame veiklūs visuomeniškuose darbuose, bet ir korespondentais galime pasigirti kaip "su prakaitu ant veido" dirbančiais. Spritnas tai vyras "Laisves" Svyrunėlis apskelbė proletariška karę Bagociui, o "Nesvyrunėlis" kad jau braškina per nosį "Karde" Svyrunėliui, ir trenčias kasa aplink Bagocių ir Michelsoną, o jau bolševikams, tai rodos, ir skurą per galvą nuners. Apert to, "Laisvėj" kaž-kaš ko ten negro užėdęs isterliojo LSS. 17 kuopos vakarienę, bet už tai gauna į kailį nuo J. A. Turan, kuris atitaiso tuos pliauškalus.

Aš tai taip nerašysiu: ot paimsiu biskį iš šen, biskį iš ten ir brauksiu per vidurį. Štai mus tautininkai likosi kaip meksikonų generalai, — be armijos. Knisa mūsų dirvą, agituoja pudimus, kaip akla višta sąslavyną, bet kad nežino ko jieško, tai nieko neiškasa ir gana. Atsiranda ir socialistų, kurie rodos, durnaropių užėdę rėkia, draskos, plusta privatiškus laikraščius, kaip ta kiaulė, kuri gilių priputusi aržuolo šaknys knyso: Jei ne tie "privatiški" laikraščiai, dauguma jų tebsuktų su davatkomis rožančius ir tematyty tiek, kiek pacuką pirmoj savaitėj po savo krikšti-

nomis. Bolševikai, kurių galvose matome "bolše" tuštumos kaip pilnumos, pravardžiuoja tokių laikraščių platintojus "klapčiukais," bet tie klapčiukai beplatindami "Kardą," "Kelcių," "Laisvę" kaip ir kitą literatūrą socialistams užkariavo visą Montello. 17 kp. LSS. yra 125 nariai, o sympatikų yra šimtai! Jei ne tie klapčiukai, tai šiandien tautininkai būtų muzėjus bestatą arba klerikalai klioštorius bebudavoję. Tie, kurie daugiausiai riksmo ir skandalų kelia, nieko neveikia apart "korespondencijų" rašymo. Štai keli jų per dienas ir naktis "dirbo" kad "sutvert" jeremiadas ant "prelegento, kuris

bolševikams kutkailį patarkavo, ir tą tvarinį "apieravojo" "Dilgelėms," bet turbūt Velnias kur koją pakišo, nes tas svarbus yeikalas nepasirodė.

Nesenai pas mus kalbėjo klerikalų vice-ambasadorius Ščesnulevičius. Papasakojo mums, jog be Bielskio ir jo prie prezidento joks laiškas ir rezolucija negal priėti, net Paderevski buvęs prie jų pasporto prašyti, bet jie pasakė jam: "pasol von, tavęs nepažįstame!"

Tai tokios pas mus nuodėmės šiuom sykiu.

Raudonas Veidelis.



Kol kas Taikos Angelas tik pas kanibalus prieglaudą teranda.

ANSONIA, CONN. Musiškės buriutės taip pasidarė smarkios ir gudrios, kad net linksma dārosi kaip jos pradeda dantis galas-
ti ant apieros šventos mulkinų. Kerd-
zius, dangaus agentu vadinamas, taipgi ne-
tenka įtekmės, o visų brostvininkų tarpe ren-
giama yra tikrai bolševikiška revoliucija. Ge-
šeftui nekaip einant kerdzius sumanė paren-
gti jomarką (fērus) ir nuskusti visas buriu-
tes iki jerkai. Viskas surengta, pagelbi-
ninkai ir pagelbininkės užima savo vietas
prie sunestų smulkmenų, prie alaus, prie pi-
nigais grafinimo įrankių, o jėgamastis žubus
siuostydamas tik sukinėjasi ir švaistoši ir
pikčioja tai į "savąją", tai į "ekstra" para-
pionkas. Bet o "bezobrazije"! į visą tą jo-
marką atėjo tiktai 27, bet iš tų kiti avinukai,
kurie apsisukę, gešerito ne Dievui, ne pra-
baščiui suraminimui savo gaspadinės nedarę
išsinešdino lauk. Padlinos, ne alaus šventoj
vietoj nenori gerti ir gana! Ir taip beveik
viskas liko "neišbiznuota." Ar tai neatšali-
mas, musu buvusių buriučių... Dievui ant gar-
bės, bet nenori biznio daryt ir gana.

Už tai nuo praloto Bimbos priklauso
ioms blagoslavenstva, nes toks jų pasielgi-
mās privers neužilgo mus, dangaus kerdziu
susipakuoti savo šventas tulšis, ir nešdintis
su kerdziūviene į volną "posilienie," ir pra-
kaitė vėdo savo užsidirbti sau ant buizos.
Ką tiem. Dieve padėk!

Ansonijos Bukaprotis.

DETROIT, MICH. Paskende grickuose
iki ausių prieš naujas metus buv om susilau-
ke dar vieną dangaus agento, kunigėlio. Šio
matomai labai smarkaus buta, nes kaip tik
išgirdo vokiečius Lietuvoj besaudant, taip
tuoj leidosi bėgti rytų link, ir vos ne vos ne-
įsuko į vandenį pas Vladivostoką. Susilaukę
kiek apizūnėjo, jog ne vienas esąs, bet su
meilia ir skaisčia Veronika, todėl su ja sykiu
sėdo ant laivo ir atsidūrė neį pas mus. Ke-
lionėi ms stengėsi Veroniką nuo nuodemių
apvalyti, bet pabaigtuves manęs čionai at-
likti. Vienok o nelaimė: įsimaišė koks ten
heretikas: kunigėliui ir Veronikai iškeičė ba-
liū kur alus ir ruginė bėgo kaip Amuro van-
duo. Susistiprinus dvasiskais skystymais,
kunigėlis nuėjo pasilsėt, palikdamas savo ant
kojų užtempiamąjį drabužį su visomis re-
likvijomis Veronikos sargyboj. Bet vėl ne-

laimė: lovoj kunigėliui kasžin-kas eksplioda-
vo (vienai sako, kad degtinė susipešė su alum
ir pagindė eksploziją), ir užsidegė lova!
Apsvilo kunigėlio šventas kunelis ir jo
šventas andarokas. Apdegė ir lova is kurios
buvo už plaukų ištemptas, bet šeimninkas
geras brostvininkas prižagejus kunigėliui
dievukais atlyginti, nieko nesake.

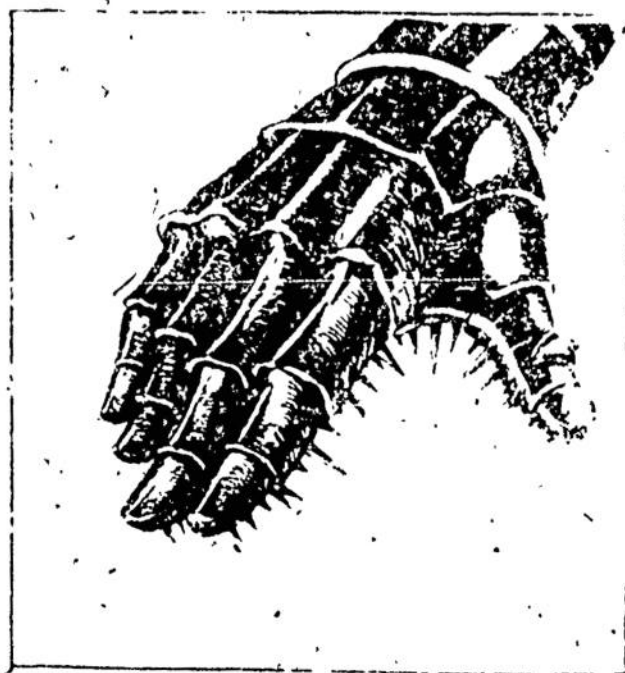
Užpalių Vydis.

SCRANTON, PA. Smarkios peštynės
visur. Vienos kilė tarp kun. Kuro ir Meš-
kausko, ir taip smarkios, kad net plunksnos
lakstė. Mat Meškauskas nuejo su keliais pa-
rapijonais pas kunigą, kad anas priimtų at-
gal vargonininką Sodeiką. Kuras griebė
Meškauską už krutinės, šis nepasiduoti, ir
griebęs kunigėlį pradėjo dusyt. Šaly stovin-
tieji perskyrė juodu, bet Meškausko laimėta.

Jonas Aponas taipgi turėjo karę su Pili-
pauskienė Stīrnos karčemoje. Pilipauskiene
pradėjo dirmavoti Aponą per žandus, o šis
lausdamas kaip mulas, spirstelėjo moter-
kei į maisto sankrovą, kad ši net kojas užver-
tė, bet šiaip taip atsipeikė, ir kojos vėl
nubėgo pas vaitą. Skundė vargse kad jai
Aponas koją išsuko. Bet šaltysius apāmūrėjęs
koją ir isklausinėjęs Aponą apie dalykų sto-
vį, nieko nedarė. Apono išlošta!

Tai gi matotė: karė ne tik tran-
sėjose, bet pas mus klebonijoj ir karčemosė. Pešty-
nių gadynė!

Bacių Juozas.



Vokietijos draugiška ranka Rusijai.



"Lietuva" pyksta, kam vyskupas Mickėvičius savo baznyčia pavadino. "Tautiška," girdi, "... neikiškite tautiškumo į biznį." Ne? O kaip broli Baluti, buvo su tamistos nubankrutijusio duondavio Olševskio "tautiška baška," kaip yra su ta "tautiška užėiga," kurią tamistelė taip puikiai pažįstate; kaip dabar su tuom "tautišku dienraščiu," kurio dėlei yra renkami pinigai, kad nupirkus nuo buvusio "bänkieriaus" zecerių jau nudilusias mašinas už gerus pinigus? Kam čia kalbėti — jei biznis reikalauja, tautystė yra parankus dalykas.

"Draugas" giriasi savo prieteliais, bendradarbiais, skaitytojų daugumu, etc., ir prašo kad rasytusi į tą bendrovę, kurios prezidentas kun. Ežerskis palikęs Marytę išrunijo. Nors prie "Draugo" ir sandarbininkauja suvirš 60 kunigų, o prie "Kardo" tik tai vienas pralotas Bimba, let' kiek "Draugas" "betys," kad "Kardas" turi daugiau skaitytojų kaip "Draugas"?

"Draugas" atvirai pasirodė kuomi esąs: pradėjo socialistus melagingai įtardamas valdžiai kaip vokiečiams užuojaučiančius, pats skundžia juos valdžiai ir ragina savo skaitytojus panačiai elgtis. Kitoj vietoj jis kalbina socialistų ir laisvamanių nelaikyti pės save, ir "sluoti juos laukan." Jei tie provokatoriai turėtų galybę, kaip greit inkvizicija su degančiais laužais socialistams ir laisvamaniams būt rengiamis.

Lietuviai klerikalai jau pradeda bambėti ant lenkų klerikalų už jų kiauliškus ant lietuvių apetitus. Tas man patinka, bracie, Kėmėsi! Puiki čionai dirva plūsti ir kólioti arba nors ir akmenais užbambyti tūos endėkus ir hakatistus. Nereiks tad nė ant lietuviškų socialistų taip paikai šumyti.

Klerikalai vis aimanuoja, kad socialistai ir laisvamaniai "įsimaisę nesusipratusių katalikų tarpan" kelia revoliucijas ir priverčia tuos akliukus praregėti. Bet kam ta kvalifikacija: "nesusipratusių katalikų," juk tokių sutvėrimų, kaip "susipratę katalikai" nėra. Pasakė žmogus, kad jis romiokas, tai ir be paaiškinimų žinoma, kad jis yra mulkis arba besipelnas iš švento humbugo.

"Draugas" sielvartauja, kad girdi, lietuvių kunigų esą permažai ir jų skaitlių reikia padidinti bent iki 10.000, ir priduria, kad "kitų šakų mokslai yra apdžiuvę." Ir jis mano kunigų "mokslą" mokslui prilyginti? Pasakos, mytai, ranklius paikysciū — mokslas! Ir tų halucinacijų skelbimui, padauginti veltėdžių skaitlių? Kaip dar parazitų pasauly neužtektų!

Ar norite matyti paveikslą zemiausios rusies vergų, begėdiškų sarlatanų, tautos išgamy? Štai žiurėkite: mūsų romiokai džiaugiasi, kad jiems arcivyskupas Mundelein pavėlino rinkti bažnyčiose aukas lietuvių našlaičių sušelpimui! Įsitėnykite: pavėlino rinkti aukas nuo lietuvių lietuviams, ir už tai reikia dėkavoti kokiam ten arogantiškam vokiečpalaikiui arcivyskupui?

Buvęs laisvamanis ir socialistas, dabar už buizą nuėjęs klerikalams tarnauti, eslerkos sekretorius P. Mulevičius, to susivienijimo išleistojo knygutėj rašo:

"S. L. R. K. A. nariais negali būti: nedorėliai, bambizai-laisvamaniai-bedieviai, cėlikai ir panašūs žmogaus išvaizdos sutvėrimai..."

Už kelis dolerius į savaitę parsiduoti šave iki tokiam laipsniui, ir pasiversti į toki durnių, tik jau Mulevičius klerikalams garbę ir tegal suteikti.

Brostvininkų laikraštį aprašydamas Lawrence'o lietuvių, sako: "žmoneliai pas mumis tamsūs, prasigėrę..." O kur galima rasti romiokus kitokiais, kaip tamsiais, prasigėrusiais?

Mockaus byla aiškiai mums parodo romiškų kunigų psichologiją. Jų tikėjimiškos dogmos yra taip paikos, taip negalimos apginti prieš atsakančią kritiką, kad romiokų kunigai tiesiog iš proto eina, jei kas pradeda iš jų pasijuokti. Visus kritikus jie geistų, jei galėtų plakti, kankinti, ir mirtimi nubauti. Su tokiais žmonėmis bent ką nors bendrą turėti yra taip protinga. Kaip, su syfilio bakterijomis į kumais eiti.

Klerikalai bendradarbiavimo viešose įstaigose nors ir su tautininkais taip gėdžia, kaip šuva hotago. Mat vieniems šeimiginkaujant nėra nė kam klausinėti, kur nuo davatėlių sutrinktos aukos cina.

Tikintien nesitūno apie savo nesvarius darbus. O kas jems? Išsispaviedojo, kunigas atleido, ir jis vėl yra nekaltas, kaip avinėlis tuoj po krikštynomis. Nestebėtina tad, kad mūsų Kėmėšiai, Karosai šiūnčia savo laikraščius į sąslavyną bjauriausios rūšies kolonijų ir šmeižimų.

Brostvininkas rauda: "Bet kuomet dabar Rusijoje socialistai Kapsuko, Aleksos, ir k. vedami linčiuoja kunigus, tai gerai, nesmerkia žmogžudžių." Netiesa plūripiat, kunigų pakalikėliai: socialistai dabar kunigų korimus tiek smerkia, kiek kunigai smerkė korikų pagalbininkus kunigus Olšauskį, Laukaitį ir jiems panašius, kada jie revoliucionierius žandarams išdavinėdavo.

Klerikalų "ambasadorius," "masažistas" Bielskis, kada apsiprausia, išsiziuri nieko sau vyrukas, bet kada jau pradeda rasyti, tai paleidus burnelę negalėtumei žmogus visai atskirti nuo plūrižių autorians Karoso. Idomu ir tas, jog kaip Bielskis taip ir Karosas juo daugiau plūstasi, juo mažiau galima suprasti, už ką jie taip burnoja.

Tikėjimas yra labai idomus daiktas: jis išgelbsti žmogžudį, bet ne jo auką.



Baisus kunigo sapnas.

PALAIMINTAS NIZINOJIMAS.

Kas ten užklausė minykų organo apie Joaną D'Arc. Šis išskaitliavęs visus nebutus, sufusuotus dėl efekto "eudus", baigia: "Ji mirė šaukdama atkartotinai vardą Jėzaus, mirė už savo tikėjimą ir tėvynę." Mirė už tikėjimą? Tai prakeikti istorijos falsifikuotojai tie mūsų kunigai! Ji visai ne už tikėjimą mirė, bet nuo tikėjimo: Romos katalikų vyskupas Pierre Cauchon, su pagalba kunigų iš katalikų Paryžiaus universiteto atidavė ją šventai katalikų bažnyčiai inkvizicijai, ir ji liko ji sudeginta, geg. 30. 1431. Jos kraujas yra ant Romos bažnyčios rankų, kuri norėdama savo barbarizmą užglostyti, apsaukė ją šventa.

NESURANDAME VAISTŲ.

Nuo suskio, nuo utėlių, nuo niežų ir kito kiu plėgų, yra išrasti vaistai. Argi niekas neišras vaistų kaip išgydyti žmoniją nuo kunigų? Yra išmintis, protas, mokslas — bet visi šie vaistai yra tokiais, kuriuos daugelis žmonių nemoka kaip vartoti.



Kunigu žiedai

Tamas H. Finn, katalikų veikėjas, pasamdytas zokoningų "Sopulingos širdies Motinos Dievo" klostoriaus Tulsa, Okla., pradėjo rinkti pinigus ligonbučio pastatymui. Paskelbta monėms, jog jei gyventojai suaukaus, \$250,000.00 tai zokoningės pridės nuo savės antra tiek ir miestely bus pastatytas ligonbutis vertės pusė milijono. Gyventojai suaukavo \$261,000.00, bet kada pinigai buvo klerikalų rankose, zokoningės atsisakė savo pridėti. Ir taip miesto gyventojai savo pinigais išstato ligonbutį, kur Roma sau būtiną darys. Kaip dar lengva mulkinti žmones!

Romos pasekėjai žūsirinko Amerikoje suvirš \$10,000,000.00 kovai prieš liberališką, revoliucionišką Meksikos valdžią. Bažnyčiai nepatinka Mexika, kurioje bažnyčia likosi atskirta nuo vaistybės ir dvasiškosios privilegijos likosi apribuotos. Ji nori turėti savo klapčukus tautos valdvietėse, ir per tai išnaudoti tautą. Yra tai pačyzdis Romos aktyviškumo.

Anna Murphy ir Brigida O'Flaherty, prižiūrėtojos katalikiškos vaikų prieglaudos Yonkers, N. Y., po vardu "Dievo Apveždos Namai" likos suareštuotos, už tai, kad tenai esantis kudikiai netik kad gydytojaus priežiūros negavo, bet tiesiog buvo būdu mārīnamis. Robert Patterson ir Williams Barry, kudikiai mirė būdu, tame šventame name. Pinigai suimti dėl jų užlaikymo, suprantama, nuėjo kitokiais keliais "Dievui ant garbės."

Arcivyskupas Spratt iš Kingston, Ontario, turi užmokėti \$24,000.00 "mielaširdingai seserei" Mary Basil už "abduction" (reiškia nusivedė, užsidarė ir nepaleido). Tokią iš-tarmę išnešė teismas, ir šventas arcivyskupas pusetinai aptuštins savo nešventą kišenių, ir ateity beabejonės saugosis "mielaširdingas seseris" kybinti.

Suvienytose Valstijose, iš simto milijona gyventojų, šešios desimtis milijonų nepriklauso prie jokio tikėjimo sektos arba bažnyčios, — ačiu įvairios rusies kungams, kurie religiją pavertė į būznį, o tikybinių filosofiją į paikšų haluciacijas.

Kunigas J. F. McGlon, iš Fayetteville, Ark., buvo suareštuotas už įvežimą arielkos į "sausą" krastą, prisipazino kaltu, ir buvo nubaustas užsimokėti \$1,000.00. Jei šis kunigas negalėjo išsaugoti keturių kvostų degtinės nuo šerifo, kaip jis gali išsaugoti žmonių dušias nuo visų pragaro Velnių ir kitų "zlydučių"?

Katalikų hierarchija exkomunikavo visą Panamos respubliką ir jos valdžią už tai, kad ši priėmė įstatymą jog visi šliubai turi būti civiliskai rekorduoti. Siunta iš piktumo kad įplaukų šaltiniai viens po kitam pradeda užtrukti.

Paryžiui sušaudytas išdavikas, parsidavėlis Paul Bolo. Neišgelbėjo to niekšo nuo kulkos nė jo brolis romiškas vyskupas.

PAIKUMO VIRŠUNE PASIEKTA.

Pasauly yra daug gerai manančių, protaujančių žmonių, kurie nors atmesdami Kristu kaip "Dievo Sana," vienok teisinasi, buk ne tikintis į Jėzu kaip į "genių, filozofą, savo laiko mokslininką, etc." Visi tie žmonės parodo, jog jie apie Kristų ir jo mokslą labai mazai žino. Štai čion paduosime keletą arci-paikiąusių to pabastos iš Nazareto išsitarimų:

Sykį perstipęs jisėjo pro figų medį, apsidengusį lapais, "ir priejęs nieko nerado, kaip tik lapus, nes dar nebūvo laikas figoms buti." (Mark 11:13). Už tai jis tą medį prakeikė. Argi tai ne bepročio darbas? Ką žmonės sakyti apie ypata, kars neradęs obolių laike kada oboliu negali dar buti, imtų ir nukirstų obei arba keiktu ją?

Jis yra vadinamas "Taikos Princu". Pasiziūrėkime, ar jis nėra tik greičiau "Pestuku Generolu." Štai jo žodžiai: "Nemanykite, kad aš atnešiau jums taiką; aš atėjau ne taika siųsti, bet kardą." (Mat. 10:34). Kitoj vietoj jis giriasi: "Bėgu, manot mane atėjusį ramybę ant žemės duoti? Aš sakau jums kad ne, bet tečiau paskleisti nesandarą." (Luk. 12:51). Aisku, kad ir dabartinė karė turj buti pagal jo "širdies geismą."

Nors Kristus mokino mylėti savo priešus bet jo pasekėjai buvo apsiginklavę kardais, su kurių pagalba jiems galima būtų kareivių ausis nukapoti. (Mat. 26:51), o kitų sykiu jis kalbina juos nusipirkti sau kardus, nor delto reiktų ir savo drapanas parduoti.

Jis liepia nesipriesinti piktaim ir mylėti savo neprietelius (Mat. 5:39-44), kas yra baisiai pauku daiktu. Jei paveizdan, tu nušasi, kokia nors liga tave pasiguldys arba utelės prades gyvą ęsti, tai "nesipriešink piktam!" Turbut jis pats mėgino praktikuoti ta nesipriesimimą kad leidosi velniui save į pušią nusinešti. Bet kaip, su tuomi neprietelių mylėjimu? Kada jis pradėjo kupėnus iš bažnyčios vaikyti, ką jis tada dare? Ar jis nesipriesino piktam, ar jis mylėjo savo neprietelius? O gal jie jo draugais buvo, todėl jis su anais taip nemandagiai pasielgė?

Kristus sako: "Nesirupinkite apie rytų, ką jūs valgysite ir ką jūs gersite bei kokius drabuzius dėvėsite," (Mat. 6:25), bet bukite nuskure, červiškais apžėlę, tinginiai.

kaip Jėzus ir jo apaštalai kad buvo, ir tada persistatykite sau, į ką but panašus dabar mūsų pasaulys, jei ta šio "genijaus" "filozofija" but buvusi priimta, jei nieks niekuomi nesirupintų?

Štai kaip "moksliškai" kalbėjo Jėzus: "Bet zenklai kurie seks tuos, kurie tiki, yra sekantys: velnius išvarinės, naujais liezuviais kalbės, zalcius pravarys, ir norint nuodų gertų tai jiems nieko nekenks, ant ligonių jie rankas uždės ir šie pasveiks. Ir Viešpats taip su mokiniiais kalbėjęs, pakeltas buvo į dangų." (Mark. 6:17-19). Ar tie nera bepročio klajonmai? Jei ne, tai parodykite man nors vieną žmogų ant visos žemės paviršiaus kuris Kristu tikl, kad bent vieną iš tų zenklų turėtų.

Kitu sykiu Jėzus sakė: "Viskas yra galima tam, kas tyki" (Mark. 9:23) ir "Ištiesų sakau jums: kas šiam kalnui sakyti, pasilenk ir įsiversk į jures, ir neabejotu savo sirđine, bet tikėtu, kad taip pasidarys kaip jis sako, tai pasidarys taip kaip jis sako. Todėl sakau jums, viską ką jūs meldziate savo maldose tiktai tikėkite, kad gausite, tai bus jums duota" (Mark. 11:23-24); arba vėl: "Nes ištiesu sakau jums: jei jūs tikėjimo turėtumėt kaip garstyčių grūda, tai galite sakyti šiam kalnui: persikelk iš čia tenai, tai jis persikels; ir jums nė vienas daiktas nebus negalimas." (Mat. 17:20). Dabar pritaikykite tas Jėzaus doktrinas prie mūsų popiežių, kardinolų ir vyskupu, arba bent prie tokių "tikinčių," kaip mūsų Kemesis, Karosas, Dobuzinskas, Augustaitis arba koks kitas kuniguzis, ir paklauskite, ar jie yra melagiai-smirdėhiai, veidmainiai skurijantys pini-gus iš durų davatku, ar teisingi Kristaus pasekėjai, tikintys žmonės.

Jei jie tiki, tai kodėl jie nesustabdo kariu, kodėl jie neprašalina skurdo, kodėl jie neišnaikina ligų? Kiek gero jie galėtų pasauliui padaryti, jei jie visi kruvoj tikėjimo turētu nors tiek, kaip "garstyčių grūdas."

Kada apaštalai patis negalėdami velnių išvyti iš kokio ten žydėlio, klausė Jėzaus kodėl jiems nesiseka, jis atsakė: "Jūsų netikėjimo dėlei." (Mat. 17:19-20). Dabar kur yra visame pasauly nors vienas tikintis Kristaus pasekėjas? Mes norėtume jį matyti.

Apvainikavimui save kaip "Bepročių

Kunigaikštis." Jezus štai ka pasakė: "Jei kas pas mane ateidamas neapkenčia savo tėvo, motinos, pačios, vaikų, brolių, seserų, ir priegtam savo paties gyvasties, tas negali būti mano mokytiniu." (Luk. 14:26.)

Ir ar galima tokį kluojantį, beprotystės pliaušiantį idiotą vadinti "geniu", "filozofu," "mokytoju?"

Atsakymas yra vienas: Tokio gyvūlio niekada nebuvo ir visi tie uzrasai yra nieks daugiau, kaip tiktai produktas girtos arba liguistos vandentuvės kokių norintais tikinčių manakų. **Anti-Kristusinis.**

BUS BISKŲ UNIVERSITETAS!

Iš klerikalų "Tautos Izdo" atskaitos matome štai ką: "Kun. Kemėsiui, universitetui Lietuvoj—išmokėta — \$200.00."

Norėtume ka nors daugiau žinoti apie tą "Universitetą Lietuvoj." Gal bus panašus į Graičiuno "Universitetą?"

Beje, o kas ten bus mokinama? Kun. Kemėšio mokiniai—Ramanauskutis, Mikalauskutis, Mešhukas—nelabai malonių įspūdi daro savo darbais.

Gal tame "Universitete" bus specializacija kaip donosus rašvnet arba maliauskiškai plusti? **Pedagogus.**

IDOMIOS ŽINIOS.

Šlupās bijosi, jog jei Lietuva turės karalių, lenkai gali tą patį karalių sau apsirinkti, ir vel bėda: vel lietuviai su lenkais turės bienuoliuotis! Kitur jis rašo apie ukrainiečių delegacijos kelionę į Brastą ir sako: "Vienoj vietoj bolševikai per vagonų langus šaudykles įkėlė, keršyjo visą delegaciją sušaudyti, bet buvo kvaili gana, kad galima buvo perkalbėti, ir leido toliau važiuoti." Kvaili kad leidosi perkalbėti ir delegatų nesušaudė! **Samalekas.**

IDOMŲS VAIKAI.

Pakeleivis:— Vazinejant jūsų apie linkėj aš patėmyjau kaip visi jūsų miesteliai yra kupini vaikų, o pas jus tai visai atbulai, jų beveik visai nematyti.

Vietinis:— Tiesa, pas mus vaikų mažai.

Pakeleivis:— Kodėl taip?

Vietinis:— Mažai tegimsta.

Pakeleivis:— Tai kaip tankiai pas jus gimsta vaikai?

Vietinis:— O, tiktai vieną sykį!



"Kardo" Kvieslys.

"Kardas" turi gauti 25,000 skaitytojų iki Nauju Metu ir likti įtekmingiausiu metų laikraščiu. Šie draugai, kaip matote, gelbsti mums tai pasiekti. Kas gali "bityti" juos?

Malonikite mums visus tris aprupinti savo svenciausiu "Kardu". Per metus išlaikę jį, be jo apsieiti negalima. Trirable dėl "freighto" čionai rasite.

Chicago, Ill.

U. K. Domkauskis.

Čionai buvau kunigo Ylonio parapijonu. Bet jis mažai avelin kirpimui teturėjo, taigi pamatęs, kad "bom-biznis", supakavė visus savo dievus ir išsimušino iš muknyčios, o pragyvenimui užsidėjo restauraną. Parapijonai ryja dabar kopustus ir blynus, ir giria, kad daug sotesni už keptus dievus. Bet aš negaliu būti be parapijos, todėl prisiunciu pral. Bimbai dolering, kad mane į savo viernių tarpą priskaitytų.

Moundsville, W. Va. **Jonas Lingevičius.**

Perkunisku smarkumu prisiunciu pralotų Bimbai net tris naujus parapijonus, kuriuos apginkluok nepergalimu "Kardu." Mūsų doleringio dvasiško vadovo Bukavecko reikiai smunka nuo koto, kaip ištyžęs grybas. Vargas jam, nes "Kardinkai" baisią ofensyvą ant jo tvirtovės daro.

Vikaras S. Žiuraitis.

Penki skaitytojai iš Pittsburgo! Ne visi ir pas mumis miega, nors miegalių ir perdaug turime. **Sohiškis.**

Laisvamanių Keliai

VALIO, LAISVAMANIAI!

Burelis idealistų, pasivadinę "Laisvės Draugais," praeitą metą paėmė ant savęs našta leidinėti "Kardą," nes pavyso "Kardo" bendrovė dėl daugybės susibūgusių aplinkybių turėjo perstoti gyvavuti.

Nuo No. 3, 1917 iki šiam No. 7, 1918 m., t. y. viso 16 numerių išėjo po direktiva "Laisvės Draugai." Pirmosios dienos buvo gana sunkios, nes reikėjo laivo pasėtinai pakrikdyti, todėl per ilgą laiką prie "Kardo" reikėjo pridėti geroką sumą pinigų, kad ji palaikytų gyvą. Vienok į pusmetį geros valės draugai, bendradarbiai ir agentai parėmė laisvės idėją taip gamniai ir iština, jog šiandien "Kardo" visi reikėdai yra kuonogėrausioje tvarkoje, finansiskai ir literatiskai.

Vienok dabartinis momentas padarė jį taktiškai ir ant "Laisvės Draugų" Dr. Repsys, redaktorius, pasakytas į karnamėnė. Kiti veikliausi draugai laukia pašaukimo diena už dienos. Todėl "Laisvės Draugams" prisiėmė rūpintis, kad jų subadavotas "Kardas" neperstotų draskes jezuitizmo ir tamsos pinklių mūsų lietuviškuose dirvonuose.

Beaugantis davatė ir birstvinku teroras po pėkme mus neapsivęstos, veidmairnės, išsigimusios kuniguos išsaulė Amerikos lietuvių laisvamanių tarpe reikala koordinuoti savo pastabas į Teisybės Jieskotojų - Lietuvių Laisvamanių Federaciją, idant kovoti prieš jezuitizmą. Pulsu ir centru tos apšvietos organizacijos pasirinkta padaryti "Kardą".

Dabartinis centras Liet. Laisv. Fed. yra Chicago, ir todėl nutarta "Kardą" piveisti L. L. Federacijai, ir su No. 8 "Kardas" jau išeis kaip oficialis to Sus. organas.

Visus draugus, rėmėjus, bendradarbius, bendramincius ir agentus mes prasome spieštis apie "Kardą" su padvigubintu entuziazmu, nes "Kardas" nuo to laiko kada šis 7-tas num. liekasi paduotas krasai, lieka nuosavybe Lietuvių Laisvamanių Federacijos.

Visus laiškus todėl dabar malonėkite adresuoti sekantiu antrašu:

"K A R D A S."

1413 N. Paulina St., CHICAGO, ILL.

Priegtaim skatinam visus laisvės minties draugus sukrusti organizuoti Laisvamanių kuopas ir kiek išgalint platinti savo organą "Kardą".

Lai gyvuoja Laisva Žmonija! Lai gyvuoja Teisybės Jieskotojai Laisvamaniai! Lai gyvuoja Lietuvių Laisvamanių Federacija!

"Laisvės Draugai,"

per M. Gruzinskaitę.

Ex-Administrator

CHICAGA ŽADA DIRBT!

Vienas iš įtekmingiausių ir veikliausių piliečių Laisvamanių judėjime rašo iš Chicago:

"As užtikrinu, kad iki ateinančių naujų metų mes vien apie Chicago turėsime 50 kuopų ir tad susivienijimas būtina bus reikalingas... Dabar Kučinskas vāžinėja tverdamas Liet. Laisvamanių kuopas..."

Tokios naujienos yra džiuginančios. Du tukstančiai Laisvamanių Organizacijoj iki naujų metų, piliečiai ir tadja Susivažiavimas, ir... kinkų drebėjimas jezuitams, minykams, davatkoms, birstvinkams ir judosiams!

Kasakote piliečiai Laisvamaniai, iš Pennsylvanijos, Connecticut, New Yorko, New Jersey ir kitur?

Jei šilumos delei negalite kuopos sutverti, tai bent pamatus pradėkite dėti, kad atvėsus orui nereiktų du syk kalbinti!

URAIŲ UŽ CAMBRIDGE!

28 gegužės atsibuvo cionai prakalbos surengtos Cambridge'aus pažangiosios visuomenės. Prie rengimo daugiausiai triuso padėjo V. Anesta, kurįs prakalbose pirmininkavo. Kalbėjo Bagočiūš. Jis išrodė klerikalų klatingą, pro-kaizerišką politiką, kaip jie su savo Tautos Fondu užlaikė prokaize-

rišką urvą vadinamą Informacijos Biuru, ir ten maitino visokius Gabrius, Olšauskus, Bartuškas, kol pagaliaus agentaujant vyskupui Karevičiui Lietuva nebuvo paaikauta kaizeriui ir Vokietijos jezuitams Hertlingui ir Erzbergeriui. Taipgi pakudeno keletą romiškų dogmų ir išrodė jų pakumą ir kvietė susirinkusiuosius eiti keliais Teisybės Jieškotojų, o tam tikslui sutverti Laisvamanių Federacijos kuopą. Kuopa is 20 narių jau sutverta. Tai tik pradžia. Palaukite, kada cambridgiečiai pradės dirbti, tai šimtas narių kaip bemačiant bus.

Aukų lesoms padengt surinkta apie \$7.
Mazini, jr.

AR SENIEJI LAISVAMANIAI DINGO?

"Karde" išreiskia nuomonį, kad visi senieji laisvamaniai — taip vadinamasis šluopas susivienijimo, jau yra dingę mūsų anti-jezuitų kam paderiniui. As vienok esiu, kitos nuomonės. Pagal mano supratima, šluopas, živatkauskas, Rackauskas, Strinantis ir kiti senieji laisvamaniai tebėra tokiais, tikslai politiskas Lietuvos klausimas, kaipio tautininkus pprivertė juos dirbti drauge su klerikalais. Vienok kada iškils klausimas kas tur valdyti Lietuvą, jezuitai ir laisvi piliečiai, mes iš kalno zinome kokį atsakymą duos šluopas ir jo draugai. Beabejonės, as kaip ir dauguma senųjų, laisvamanių piktinames tokiais šunodegavimais kokių darsileido Norkus, Širvydas, Liutkauskas, tiesiog laizydamis padurkus kuniginiu sejonų, bet kas jie? Ak tai ne veikėjai, bet nepastovūs, svyruojantys nikštukai, ir ant jų atydos nereik atkreipti.

Laisvamanių judėjimas, yra nepolitiškas, bet apšvietos, anti-jezuitiškas, anti-klerikaliskas, ir todėl kada pohtikos audros aptils, mes busime laimingi turint šluopą ir jam panašius laisvamanybės pionierius mūsų dideliame ir svarbiame darbe.

Todėl as patariu kuonomazianiams užgaulioti tokius veteranus kaip šluopas, kuris širdžia ir siela laimina laisvamanių judėjimą ir darbą ir nenuolankiai loyoti prieš juoda moderniskų kryžiočių ir pardavikų-kunigų armiją.

Šluopinis Laisvamanis.



Dukaunos ašabos pastninkas.

TIKRAI PALIKO.

I geležinkelio vagoną įėjo "smarkus" vyras, ir nieko nežiurėdamas lupt ir atsisto ant tūlo pakeleivio kietos skrybelės. Su-traskėjo, sustenėjo jos kaulai, o jos savininkui beveik ašaros akyse pasirodė, nes tai buvo naugitė! Smarkuolis buvo drutas, didelis grubijonas, todėl keleivis nedrįso nieko sakyti. Sekančioj stoty jis išlipo. Kada trukis jau judinosi, skrybelės savininkas susuko:

—Ei tu ten, tu palikai ką tai čionai!

—Ką tokį?— klausia smarkuolis vidamas trukį.

—Du bjaurus įspudžius: vieną ant mano skrybelės o antrą ant manęs!...

Papos apart buvimo bažnyčios galvomis, buvo podraug ir svietiskais valdonais, nuo laiko kada papa Hildebrandas paleistuvavo su grafiene Matilda. Šventą pradžia!

Telefonas. Pullman 312.

D.J. Bagocius, M. D.

Lietuvis Gydytojas ir Chirurgas

RESIDENCIJA ir OFFISAS:

10731 So. Michigan Ave.

ROSELAND, CHICAGO, ILL.

VALANDOS: NEDELDIENIAIS:

Nuo 9 iki 12 rytė Nuo 9 iki 12 ryte

" 2 " 5 po pietų

" 6 " 9 vakare.

"KARDAS"

Published by "Friends of Liberty"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

SUBSCRIPTION PER YEAR:

In the U. S. of N. A. \$1.00

In Canada and Europe \$1.25

Single copy 10c.

"KARDAS"

Ilustruotas Juokų bei Satyros mėnesinis žurnalas.

Leidžia "Laisvės Draugai"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

PRENUMERATA METAMS:

Amerikoje \$1.00

Canadoje ir Europoje \$1.25

Pavienis num 10c.

Entered as second-class matter April 25, 1917.
at post office at Boston, Mass. under the Act of
March 3, 1879.

True translation filed with the post-
master at Boston, Mass., on June
26, 1918, as required by the Act of
October 3, 1917.

VIS SOCIALISTAI KALTI.

Kun. Ezerskis, minykų organo "Draugo" pirmininkas, artimas draugas kunigų Bucio, Maliausko, Kemėsio, Krušo, Vaičiuno, socialistų edikas ir nesuteptos doros skelbėjas ėmė ir praspūdavo kazin-kas ten su Maryte nevisai gerai pasidarė, ir kunigėlis Ežerskis susiėmęs skvernus ir visą šventą bagažą išdumė į "klioštorių ant pakutos."

O "Draugo" redaktorius kun. Kemėsis štai kaip savo širdies draugą teisina:

"Teisybė išpildyta, klaidos atitaisomos, o visiems cicilikams dulia panosėn."

Kunigas turėjo "nelaimę ant geležinkelio" su savo gospadine, o už tai kad jam neviskas kaip reikia nusisekė, socialistams — "dulia panosėn."

Kaip jis rodo, but buvęs socialistus sau į pagalbą pasišaukęs, kad už nepasėkmes jiems — "dulia panosėn."

Ką ant to sakai, "gerasis" ir "pažangasis" kunigėli, Fabijone?

Špicas.

Laikai Mainos

Viskas sviete keičias, mainos:

Keičias upės, keičias dainos,

Keičias visas prigimimas,

Keičias žmonių supratimas!

Man smagu girdėt, begalo,

Kad pekla ledu užšalo!

Pirmiau džiė, dumai ruko—

Bet anglių dabar pritruko!

Ir smalėkų nebkapoja,

Pekla gazu neliėpsnoja,—

Karšta vieta šalta liko,

Dingo brimė del muziko!

Jam nebreik bijot, drebėti,

Nes gal drąsiai čiuzinėti!

Smaloj nebreikės braidyti

Kapucinas liaus baidyti

Velniukais ir smalos koše,

Kunigai liaus "sorkes" lošę

Kad už tai nebgaus auksinių

Del savęs ir gospadinių.

Do. Say! Ka?

LIETUVIŲ LAISVAMANIŲ FEDERACIJOS VIRŠININKŲ ANTRAŠAI.

Centro Sekretorius

Julius Mickevičius,

1443 North Paulina Str., Chicago, Ill.

Kuopų Sekretoriai.

W. L. Mikas,

915 East 15-th St., Des Moines, Iowa.

Kari Rutkus,

2613 W. Fort St., Detroit, Mich.

A. Lakačauskas,

15 Kelley Ct., Brighton, Mass.

Vincent Anesta,

39 Portland St., Cambridge, Mass.

Tamas Matas,

827 Bank Str., Waterbury, Conn.

L. Walancius,

1218 Chidsey str., Easton, Pa.

S. Vaitkus,

10544 Edbrooke Avenue, Roseland, Ill.

J. Matulis,

1437 South 49-th Court, Cicero, Ill.

A. Ripkevičius,

1681 Milwaukee Avenue, N. S. Chicago, Ill.

A. Kairis,

3331 Emerald Ave., Chicago, Ill.